CĂTĂLIN PAVEL

LUCRARE NOMINALIZATĂ LA PREMIUL COLIN 2017

SCORNITURI SPĂIMÂNTĂTOARE

Colecția Science-Fiction # 4

Editura PAVCON

Scornituri spăimântătoare

culese de prin satele românilor

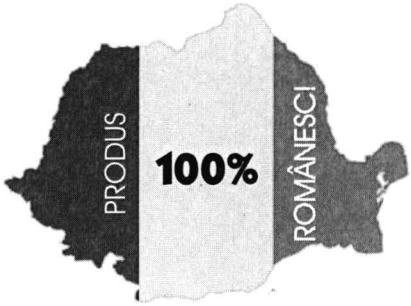

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

Colecția Science-Fiction

 # 4

Cătălin Pavel
SCORNITURI SPĂIMÂNTĂTOARE
culese de prin satele românilor

© 2015, Editura PAVCON
© 2015, Constantin D. Pavel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAVEL, CĂTĂLIN
Scornituri spăimântătoare / Cătălin Pavel - Bucureşti: Pavcon, 2015
ISBN 978-606-93133-5-0

821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**
Coperta: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-93133-5-0

CĂTĂLIN PAVEL

Scornituri spăimântătoare

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2015

În *Colecția Science-Fiction* au apărut:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel

#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu

#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de Ovidiu Vitan

#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel

Cuvânt înainte

Pasiunea pentru poveşti este deosebit de vie la fiinţa umană. Omul s-a minunat, de când e el pe pământ, ascultând tot felul de aventuri, care mai de care mai ieşite din comun, care mai de care mai fantastice, mai incredibile şi mai impresionante. Există, însă, un gen de scornituri care nu prea mai par poveşti, ci uimitoare relatări ale unor întâmplări petrecute foarte aproape de graniţa cunoaşterii acceptată de oameni, în limitele impuse de ştiinţă sau de bunul simţ. Aceste mărturii stranii ale unor fapte şi/sau fenomene care nu se înscriu în niciun tipar cunoscut, şfârşesc adesea pe rafturile cu enigme neelucidate din libră- riile şi bibliotecile noastre.

Această carte, dedicată genului de scornituri pur româneşti, îşi propune să dezgolească de haina folclorului întâmplări considerate, în lumea satului autohton, ca făcând parte din normalitate, aducându-le sub ochiul critic al cititorului şi lăsându-l pe el să dea un verdict privind veridicitatea lor. Nu vom căuta explicaţii savante ori ipoteze grandioase, ci ne vom apleca strict asupra poveş-

tilor în sine. Căci ele sunt cu adevărat frumoase, având un parfum aparte pe care povestitorul s-a străduit, prin stil şi ritm al naraţiunii, să-l păstreze cât mai aproape de rădăcinile locului de unde au fost culese.

Tâlcuirile din paginile care urmează fac parte din bagajul clasic de enigme ale satului românesc, o parte dintre ele fiindu-vă, poate, cunoscute deja, sub o formă sau alta, de la prieteni, rude sau alţi povestitori. Ele sunt evocări ale unor întâlniri cu alte... fiinţe, ale unor contacte cu spirite de mult plecate din lumea noastră, ale unor întâmplări ce sfidează logica umană şi, nu în ultimul rând, ale unor apariţii sfinte, semn că, mai ales la sat, sacrul şi religiosul s-au păstrat nealterate, indiferent de viteza uriaşă de dezvoltare pe care a căpătat-o societatea urbană în ultimele decenii. Căci oamenii care trăiesc viaţa mai aproape de natură au şi şansa de a cunoaşte şi împărtăşi tainele uitate ale naturii.

Astfel de mărturii, chiar şi cele despre întâlniri de gradul III – cum sunt catalogate de specialişti întâlnirile cu fiinţe extraterestre – abundă în lumea satelor, fiind considerate deja ca făcând parte din folclor. Dintotdeauna întâmplările stranii, bizare, au produs rumoare printre oameni şi au lăsat în inimile şi minţile sătenilor multe întrebări fără răspuns. De multe ori aceştia nu au căutat explicaţii savante, aşa cum ar fi fost tentaţi să facă cei cu pregătire ştiinţifică, ci s-au mulţumit, pur şi simplu, să înregistreze întâmplările în memorie şi să le repoves-

tească rudelor şi prietenilor ori de câte ori au avut ocazia, transformându-le ei înşişi în folclor. Şi pe cât de mult sunt motivaţi sătenii să-şi împărtăşească experienţele prietenilor lor, pe atât evită să le spună necunoscuţilor. Căci, în accepţiunea lor, dacă povestea depăşeşte graniţa lumii satului şi ajunge la oraş, atunci ea îşi pierde rolul de snoavă, rolul povăţuitor, educativ chiar, devenind o simplă ştire de senzaţie, menită să atragă atenţia la mii de oameni, pentru ca, în cele din urmă, să distrugă liniştea satului şi echilibrul milenar care ţine comunitatea rurală strâns unită, chiar şi în jurul acestui gen de scornituri.

Autorul a ajuns la aceste concluzii după ce, vreme de peste două decenii, ajungând prin diverse sate, a ascultat şi a notat poveşti senzaţionale, care, în decursul doar a unei generaţii, au ajuns să intre în "cartea de istorii" a locului; ba unele dintre ele s-au transformat în adevărate legende, transmise din gură în gură de la sat la sat ori chiar de la un judeţ la altul! Nu mică i-a fost mirarea autorului să constate că aceeaşi poveste (evident, cu personaje de prin partea locului şi cu mici diferenţe de alocare în timp şi spaţiu) s-a repetat în două sate distincte, situate unul în judeţul Suceava, altul tocmai în colţul opus al ţării, în judeţul Timiş; ceea ce a condus la concluzia – firească, de altfel –, că poveştile cu adevărat importante pentru oameni sunt... importate! Oricum, noi am ales varianta care ni s-a părut cea mai impresionantă şi care exprimă trăirea reală a personajelor implicate în ea.

În speranța că ceea ce veți citi în continuare vă va incita să căutați dumneavoastră înșivă noi sensuri, noi răspunsuri, să emiteți propriile dumneavoastră judecăți de valoare cu privire la poveștile stranii petrecute în viața unor oameni, vă invităm să ne trimiteți la redacție întâmplările enigmatice pe care le-ați trăit sau despre care ați auzit de la prieteni, rude sau colegi. Așteptăm scrisorile dumneavoastră pe adresa editurii: *office@pavcon.ro*, cu promisiunea că cele mai bune povești vor fi adaptate și-și vor găsi locul într-un volum viitor dedicat acestui subiect.

Autorul aduce calde mulțumiri pentru ajutorul oferit la conceperea și scrierea acestei lucrări soției sale, Florina, fratelui său, Gelu, doamnei Paula Istrate – care a structurat și triat cu atâta pricepere materialul brut – și domnului George Bucșeanu, pentru consistentul dosar cu evenimente pe care ni l-a pus la dispoziție. Mulțumește, de asemenea, tuturor povestitorilor care i-au oferit cu bunăvoință și încredere informațiile și poveștile lor, fără de care acest volum nu ar mai fi existat...

Cătălin Pavel,
București,
decembrie 2014

FEMEIA ÎN NEGRU

Să nu crezi că ştii tot, căci lucrul acesta
este rezervat lui Dumnezeu; nici să ignori tot,
căci aceasta caracterizează pe animal.
Lactantiu

Întâmplarea pe care am să v-o povestesc mi-a fost împărtăşită de bunica mea pe vremea când eram doar un copilandru şi când astfel de „scornituri" – pe lângă faptul că aveau darul de a „demonstra" existenţa vieţii după de moarte şi a unor entităţi aparţinând lumii de dincolo – mă îngrozeau atât de tare încât la lăsarea serii nu prea mai aveam curajul să zăbovesc pe la prietenii din sat. Nu vă sfătuiesc să procedaţi la fel cu copiii dumneavoastră, cu toate că şi acum, la început de secol XXI, în unele localităţi rurale se mai practică încă asemenea „metode de ţinut copiii în casă" la lăsarea serii.

Întâmplarea şi-a avut povestea într-un miez friguros de noapte. Fusese o toamnă ploioasă, lungă, cu multe precipitaţii şi un frig pătrunzător. Şanţurile de la porţile oa-

menilor erau pline ochi cu apă, o apă murdară, tulbure, mâloasă, aproape neagră.

Străbunica Marița a avut trei fiice şi un fiu, cel mai mic copil fiind Iliuță. Casa lor se găsea la mai puțin de cincizeci de pași de cimitirul satului, în partea dinspre drumul principal. Era o casă bătrânească, simplă, din cărămizi presate din pământ amestecat cu paie, strânsă în bârne puternice de lemn, cu prispă largă şi cerdac luminos. Multe amintiri mi-a depănat bunica despre acea casă...

În noaptea cu pricina, Ilie era chinuit de o infecție rea la o ureche. I se umflase şi plângea de durere, nelăsând pe nimeni din casă să pună geană pe geană. Aşa că străbunica Marița a rânduit pe loc să meargă cu el la baba Lina, cea din capul satului, să-i facă ceva de leac pentru urechea beteagă.

L-a luat pe Iliuță în brațe – căci era mic pe-atunci, avea până-n doi anişori – şi a rugat-o pe Mița, bunică-mea – cea mai mare dintre cele trei fete –, să o însoțească. Pentru că afară ploua necontenit, mărunt, mocăneşte, ploaie deasă şi rece, Marița şi-a înfofolit copiii în broboade și aşa a ieşit cu ei din casă.

Satul dormea la ora aceea, dar nu peste tot. Dincolo de drum, la două case înspre primărie, se zărea lumină în geam. Familia Mătuță îşi veghea fiul suferind; flăcăul lor, de vreo şaisprezece primăveri, era războlit încă din vară; îl atinsese o răceală la bojogi şi nu mai era chip să scape, căci se aprinsese tot. Doctorii nu-i mai dăduseră multe

zile de trăit şi ai lui îi ţineau lumânarea la căpătâi. Lumina pâlpâitoare din casa Mătuţilor părea că joacă un dans sumbru, dansul morţii, dincolo de geamul acoperit cu perdeluţă. Mariţa s-a înfiorat, şi-a strâns copilul mai tare în braţe şi a deschis poarta.

Cum a ieşit însă în drum, s-a oprit brusc şi s-a ghemuit grăbită, pitulându-se după banca de la poartă. A tras-o repede şi pe bunica după ea, cu un gest scurt, din mână.

— Sssst!!! a şuierat. Să nu scoteţi o vorbă!

— Ce e, mamă?! a întrebat Miţa, speriată.

Străbunica i-a acoperit gura lui Iliuţă cu palma şi a făcut semn din cap spre dreapta, către poarta întunecată a bisericii. Deşi afară era o beznă de întuneric, bunica mea... **a văzut-o!**

O arătare înaltă, înveşmântată toată în negru. Un negru mai negru ca noaptea din jur. Purta o pelerină lungă, întunecată. Faldurile-i întinse măturau pământul. Pe cap avea o glugă largă, trasă peste faţă, care-i dădea o înfăţişare şi mai sumbră. Tocmai ieşise pe poarta de lemn a cimitirului.

— Cine e?! şopti bunica.

— Sssst! o admonestă străbunica, trăgând-o şi mai mult la poala gardului, în adăpostul iluzoriu oferit de banca de la poartă. Roagă-te, mamă, roagă-te repede!...

Bunica nu şi-a mai dezlipit ochii de pe arătarea în negru. Atunci a remarcat că în mâna stângă ducea un toiag lung, încovoiat la capăt, ca un baston în care ar fi vrut să

se sprijine. Parul era însă mai înalt ca ea cu cel puțin o jumătate de metru. Şi nici ea nu era scundă: avea aproape doi metri înălțime!

A traversat cu paşi rari drumul noroios ce tăia satul în două şi a pornit-o în direcția în care se găseau străbunica şi cei doi copii ai ei. Spre surprinderea bunicii, femeia în negru – căci femeie părea, după trup şi mers – n-a luat-o şi ea pe drum, ca toți oamenii, ci direct prin şanțurile doldora de apă!

Presimțind parcă pericolul, Iliuță tăcea mâlc, uitând şi de durere şi de tot. Marița îşi făcea cruce încet şi se ruga în tăcere, fără vorbe. Văzându-şi mama, bunica începu să se roage şi ea. Simțea cum teama pune stăpânire din ce în ce mai tare pe sufletul ei crud, de copilă.

Arătarea trecea fără efort dintr-un şanț în altul, peste podețele de lemn, spre o destinație numai de ea ştiută. Din loc în loc, înfigea toiagul lung în pământ, parcă mai mult pentru a sonda solul decât pentru a căta sprijin în el. Gluga largă şi pelerina numai falduri întunecate nu păreau să fie atinse de ploaia care cădea neîncetat din cerul ca smoala. Vântul se oprise dintr-o dată şi toate animalele din sat tăcuseră mâlc. O linişte nefirească, stranie, ca de sfârşit de lume, învăluise întreaga atmosferă, ca într-un mormânt.

Străbunica îşi curmă brusc rugăciunile când femeia în negru ajunse în dreptul lor şi se opri, pe partea cealaltă a drumului, chiar în mijlocul şanțului. Bunica, îngrozită,

nici să respire nu mai avea curaj. Avea impresia că matahala aceea pluteşte deasupra şanţului fără să atingă apa. Speriată, cu inima bubuindu-i în piept, bunica îşi făcu încet cruce în cerul gurii, cu vârful limbii, sperând într-o minune care să împrăştie ca pe-un fum arătarea îngrozitoare. Femeia în negru îşi mişcă încet capul, părând că scrutează noaptea cu ochii-i ascuţiţi, de dincolo de bezna de nepătruns a glugii pelerinei. Apoi, dintr-o dată, ridică toiagul şi rămase cu el suspendat în aer. În piept, inima bunicii se opri. Năluca părea să-i adulmece printre picăturile de ploaie... Tensiunea devenise de nesuportat. Bunica simţi o durere ascuţită în ceafă din cauza încordării. Simţea că nu mai poate rezista prea mult. Trebuia să facă ceva, orice, să fugă de-acolo, să scape de vedenia aceea îngrozitoare! Şi tocmai când era pe punctul de-a o zbughi înapoi în curte, cu frica-n spinare, femeia în negru lăsă brusc toiagul în jos şi păşi mai departe prin apa murdară şi rece a şanţului.

Ochii îngroziţi ai străbunicii şi ai bunicii mele o urmăreau pas cu pas cum se îndepărtează. Tensiunea la care fuseseră supuse începu să se destrame încetul cu încetul. Dar năluca nu se duse prea departe. Se opri la două case mai încolo, ieşi din şanţ şi se apropie cu paşi mari de gardul curţii familiei Mătuţă. Spre surprinderea bunicii, când năluca se interpuse în dreptul luminii care răzbătea de dincolo de geam, razele lămpii slăbiră în intensitate, dar nu muriră de tot! Arătarea era... transparentă!

— Ce... ce face?!! îndrăzni bunica să murmure către mama ei, cu glasul gâtuit de teamă.

— Roagă-te..., sosi răspunsul, şoptit.

Murmurându-şi din buze letania, bunica o văzu pe femeia în negru ajungând dincolo de gard şi, deşi n-o slăbise absolut deloc din ochi, nu remarcase când *sărise* gardul; trecuse direct *prin el*, ca şi când ar fi fost făcută din... ceaţă! Sub ochii măriţi de spaimă ai celor două, arătarea se transformă deodată într-un fuior negru de fum care îşi luă avânt şi se repezi pe coşul casei în jos, ca şi când nici n-ar fi fost.

Martore fără de voie la apariţia neagră a nopţii, străbunica şi bunica au rămas înţepenite acolo preţ de minute lungi până să-şi facă, în sfârşit, curaj să se ridice. Erau leoarcă de apă şi, bineînţeles că nu s-au mai dus în acea noapte la baba Lina să-l lecuiască pe Iliuţă la ureche. Şi nici băiatul nu s-a mai plâns atât de tare de dureri ca mai înainte.

Dimineaţa, străbunica şi bunica au aflat vestea cea rea: fiul suferind al familiei Mătuţă, care zăcuse la pat atâtea zile, îşi dăduse sufletul la miezul nopţii!

— A fost... Moartea, nu-i aşa? a întrebat-o bunica pe mama ei, cutremurându-se încă de spaimă.

Străbunica a încuviinţat uşor din cap, făcându-şi cruce, tăcută. Văzuseră, într-adevăr, Moartea! O văzuseră cu ochii lor. Femeia în negru fusese Moartea!

* * *

Astfel de apariții stranii abundă în lumea satelor, unde oamenii sunt mai credincioşi decât la oraş, unde legătura spirituală cu lumea de dincolo este mult mai trainică. Fiecare dintre noi a auzit cel puțin o dată din gura unui bătrân un episod de genul celui povestit mai înainte. S-ar putea ca tot ceea ce mi-a mărturisit bunica despre această întâmplare să fie o simplă fabulație, însă, odată cu trecerea timpului şi cu acumularea multor mărturii asemănătoare, am început să mă conving că undeva există un sâmbure de adevăr, că aceste mărturii au surse credibile şi că, într-un loc şi-un spațiu anume, lumile – aceasta, a noastră, şi cea de dincolo, a morților noştri – se intersectează, se întrepătrund. Şi deşi eu, personal, nu am experimentat nimic asemănător, patosul pe care martorii unor asemenea fenomene l-au pus în tâlcuirile despre ele, demonstrează că ei chiar *au trăit* ce au povestit! Şi au trăit totul la intensitate maximă!

Întrebarea care se pune – *a fost femeia în negru chiar Moartea în persoană?* – poate fi dezbătută pe toate fețele, iar concluzia ar fi, indubitabil, una afirmativă. Cine putea fi, dacă nu Moartea? Concidențele în acest caz sunt prea mari: imediat după ce aburul negru a intrat pe coşul casei, fiul familiei Mătuță, aflat în suferință, şi-a încheiat socotelile cu viața. Este, oare, Moartea, ca şi Viața, o *arătare* aproape *materială*? Poate prinde ea formă în universul cu-

noscut şi poate fi observată sau este vorba aici, ca în alte cazuri asemănătoare, de halucinaţii? Dacă, într-adevăr, răspunsul la întrebare sunt halucinaţiile, se pot afla două sau mai multe persoane sub influenţa *aceleiaşi* halucinaţii? Căci *Femeia în negru* a fost văzută şi de străbunica şi de bunica; amândouă au remarcat *aceeaşi fiinţă* aproape *materială*, îmbrăcată la fel, comportându-se la fel în cazul observaţiei ambelor martore...

Răspunsul la această dilemă l-am putea găsi în următorul caz despre apariţia unor *fiinţe* din lumea cealaltă, la care au fost părtaşe persoane în toată firea, ale căror mărturii nu pot fi puse la îndoială.

FIICA POPII

Între inimă şi raţiune
nu învinge întotdeauna raţiunea.
Jules Verne

O chema Ioana. Avea doar 17 primăveri şi se făcuse, de doi ani, o mândreţe de fată. Toţi flăcăii din sat stăteau cu ochii pe ea, dar tată-său îi împuiase capul încă de când era micuţă că ea este superioară. Era fiica părintelui Valerie şi nu se cădea să umble tocmai ea cu opinca satului. Ea avea să fie preoteasă, ca mama ei, ca bunica ei, iar alesul inimii n-avea să-l hotărască ea, ci părintele Valerie. El ştia ce e mai bine pentru fata lui! Întotdeauna el era cel care ştiuse ce-i mai bine pentru familia lui!...

Numai că tânăra fată n-avea habar de puterea uriaşă a dragostei. Nu ştia cum e să te fure deodată vârtejul acela neasemuit al iubirii şi să te poarte acolo unde vrea el, în pofida dorinţelor tale încărcate de raţiune. Căci atunci când iubeşti, nu mai dictează creierul, ci inima. Iar inima – şi Ioana nu ştia nimic despre acest adevăr milenar – este

oarbă. Ea nu vede încotro îți îndreaptă paşii... Şi, la urma urmei, nici n-o interesează. Căci nu asta este, la urma urmelor, treaba inimii...

Povestea de față s-a petrecut într-un sătuc de la poalele Carpaților, pe vremea când flăcăii îşi mai furau încă miresele de la părinți. Când îi era dragă o fată, flăcăul o fura, o ducea la el acasă şi o făcea muierea lui. Ioana auzise şi ea despre astfel de întâmplări şi le considera lipsite de omenie. Cum ar fi putut ea să iubească pe cel care o fura de la casa părinților ei? Cum să poată să-i ofere inima ei unui hoț de fete?

Dar iată că Mihai a' lu' Ursu, flăcău la 25 de primăveri, cioban voinic, cu turme întinse, puse în acea iarnă ochii pe fata popii. Şi ea-i intră atât de-adânc în suflet încât nu şi-o mai putu scoate de-acolo cu niciun chip. De obicei, flăcăul îşi trecea anu' la stână, sus, pe coasta muntelui, dar iarna trebuia să coboare cu mioarele la adăpostul staulelor din sat. Şi-atât cât stătu acolo, oftă şi suspină după Ioana popii, simțind cum i se seacă sufletul de dor de ea. Spre primăvară, când zăpezile începură să se scurgă şiroaie pe versați şi râul de devale să spumege umflat de bolboci, ajuns la capul răbdării, Mihăiță Ursu îşi luă inima-n dinți şi merse la casa popii.

Părintele Valerie îl primi cu răceală. Când îi ceru mâna fetei, îi servi un refuz furios. Dar ceea ce-l duru mai tare fu gheața din privirea fetei pe care el o iubea atâta. Îl tratase ca pe-un linge-blide de margine de sat!

Mihai fugise atunci la stână, sus, pe munte, zdrobit de refuzul popii şi-al fiicei lui atât de frumoasă. Trecură peste el trei săptămâni lungi cât veacurile, în care se perpeli pe jăratec, cu inima arsă de focul iubirii neîmpărtăşite.

Simţind că nu mai rezistă şi că-şi ia zilele fără de ea, se urcă într-o seară pe cal şi-l făcu spume până-n satul de la poalele muntelui. Ajunse acolo la două ore după ce bătuse miezul de noapte şi se duse întins la casa popii, durată din piatră chiar lângă bisericuţa veche, de lemn. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi minţile ameţite de iubire, străpunse geamul odăii unde ştia că doarme Ioana şi, în ciuda ţipetelor ei desperate, o fură pe cal şi fugi cu ea în munţi. Din moşi strămoşi aşa se făcea când îţi doreai nevastă. Şi aşa făcuse şi el. Împăcat de-acum, avea să le treacă pe toate, indiferent ce-o să se întâmple. Ceea ce năzuise realizase şi nimeni şi nimic n-avea să-i mai ia iubirea din braţă. Era odorul lui cel mai de preţ şi-avea să-i dea şi viaţa dacă i-o va cere!...

Jale mare rămase în urma lui la curtea popii Valerie. Satul întreg fu răscolit de fapta lui, dar oamenii pregetară să plece în căutarea hoţului de fete. Bătrânele şopteau, clătinând cu înţelepciune din capetele albite de trecerea anilor, că era mâna dragostii aci şi că fata avea să se întoarcă bine-sănătoasă din munte, călare pe cal, la spatele omului ei, purtând în pântece rod gingaş de iubire. Şi c-o să dureze amândoi, Mihăiţă şi Ioana, familie trainică,

fericită şi bogată, aşa cum se obişnuia prin partea locului. Dar popa, nu şi nu! Blăstăma pe Mihai al Ursului şi deschidea mereu Cartea ca să-i citească de apocalips, chemând lovituri asupra flăcăului cu toată ura şi durerea de tată. Bătrânele îi cereau să s-oprească din lucrarea lui, căci blăstămul e ca apa neagră, n-atinge niciodată doar pe ăl blăstămat, ci şi pe cei din familia lui, dar popa Valerie o ținea morțiș, că îi fata lui, că-i lumina ochilor lui, că netrebnicul are s-o-ntineze şi s-o nenorocească pentru toate zilele ei...

Trecură luni, veni vara şi de la ciobanii mai vârstnici veniră veşti că Ioana popii e bine cu Mihai al ei, că îi numai dulceață şi miere între ei şi că ea aşteaptă odor drag. În loc să se bucure, părintele Valerie se înverşună şi mai tare împotriva flăcăului. Nenorocitul făcuse mare sacrilegiu, îmborțoşându-i fata fără de cununie în fața bunului Dumnezeu!

Şi-ntr-o noapte, fără ştirea nimănui, porni spre stână, să-şi ia odorul înapoi de la sălbatic, chit c-avea să-şi dea viața în mâinile netrebnicului. Cu cât urca pe cărările muntelui şi se apropia mai abitir de căsuța unde i se spusese că şi-au durat sălaş de vară cei doi tinerei, cu atât veninul urii îi umplea sângele, învolburându-i judecata. Fata lui, Ioana lui! Nenorocitul i-o distrusese! N-avea s-o mai ia niciun fiu de popă aşa, borțoasă cum era! Şi-avea s-ajungă o amărâtă de băciță, cu o liotă de ciobănei primprejur, ca toate celelalte roabe ale satului! Ticălosul lu'

Ursu merita să ardă în focurile cele mai adânci ale Iadului! Merita să moară în pucioasă pentru nelegiurea lui!

Când ajunse la locaşul tinerilor, spumega de furie. Nicicând nu căzuse peste familia lui de preoți o aşa de mare ruşine! O fată de popă să dea viață unui prunc fără cununie! Ca o târfă?!

Era aproape miez de zi când opri calul la poalele căsuței de lemn, durată de mână harnică şi pricepută, în poiana însorită. Fata lui era aplecată la frecător, lângă izvor, dând rufe pe el ca o slugă. Nu-l simți, căci apa se răsturna peste pietre cu zgomot mare. Se apropie neştiut de ea şi-o auzi cântând fericită. O privi atent. Se mai împlinise-n şolduri şi era aşa de mândră! La fel ca mamă-sa în tinerețe! Iar pântecele, pântecele rotunjor strâns în brâu alb de lână, spunea fără tăgadă că a pierdut-o... Şi iar negura urii i se coborî popii peste ochi!...

În ciuda zbaterilor şi-a țipetelor deznădăjduite ale fetii, o legă cu o cămaşă udă şi-o aburcă forțat pe cal. Şi se-nturnă cu ea în sat ca un vârtej. Ajunse noaptea, când gospodarii îşi trăgeau odihna din vise. Preoteasa îi aştepta, dar părintele o duse pe fiică-sa în bisericuța de lemn de lângă casă şi-o zăvorî în altar.

— Smerenie, post şi pocăință, târfă! îi ordonă el, mai înverşunat ca niciodată, altoind-o cu un dos de palmă.

Fata îşi plângea de milă, cu gândul la disperarea iubitului ei. Ajunsese să-l îndrăgească tare mult pe Mihăiță al Ursului, pentru că-i arătase prețuire şi iubire nemărgi-

nite. El era bărbatul care-o făcuse femeie! Şi şi-l închipuia mugind de furie, căci îl ştia cât e de iute la mânie. Şi-i era frică, tare frică îi era de ce-avea să se petreacă... Spre dimineaţă, obosită, plânsă toată, o fură, în sfârşit, somnul binefăcător. Şi n-auzi deloc tropot de copite oprindu-se în curtea largă a bisericii.

Între Mihai şi părintele Valerie se duse luptă grea de vorbe aspre. Popa nu-nceta a blăstăma şi-a chema apocalipsul pe capul flăcăului, iar ciobanul, furios, îşi cerea neîncetat muierea înapoi. Nici unul nu voia să dea-ndărăt. Şi cearta lor degeneră într-un adevărat război. Popa vru să înfigă furca în el, dar Mihai îi răspunse voiniceşte cu ghioaga ţintuită ce-o purta la oblâncul şeii. Când sângele porni să curgă şiroaie din capul părintelui, ţipetele disperate ale preotesei o treziră pe Ioana. Numai glasul ei implorator, de dincolo de pereţii de lemn ai bisericuţei, îl stăvili pe flăcău să se oprească la timp şi să nu facă moarte de om. O auzi, lăsă ghioaga grea să-i cadă din mână şi alergă către biserică. Sparse uşa de la intrare cu o lovitură puternică de picior şi pătrunse, înverşunat, în sfântul lăcaş. Răsufla ca un taur înfuriat, dornic să-şi ia femeia înapoi acasă.

Uşa de la altar era însă de fier bătut, lăcătuită, şi nu izbuti să treacă de ea cu niciun chip, în pofida forţei lui încărcate de disperare. Aprinse lumânări ca să vadă împrejur şi începu să cotrobăie după un drug de fier. Era aplecat peste o strană când dinţii oţeliţi ai furcii mânuite

de părintele Valerie îi străpunse spatele. Ca un animal înfuriat, horcăind sânge, cu plămânii străpunşi de fier, se întoarse spre agresor. În lumina pâlpâindă a lumânărilor, văzu crucea cea mare, din aur masiv, îndreptându-se vijelioasă spre capul lui. Nu mai avu timp să se ferească din cale-i. Forța loviturii îi zdrobi tâmpla stângă ca pe-o coajă de nucă şi unul dintre brațele crucii i se înfipse în creier. Pică pe loc pe piatra pardoselii, fără de suflare.

Părintele Valerie, mânjit de sânge peste tot, răsufla din greu, cu ochii injectați de ura-i aprigă. În prag, preoteasa, în cămaşă albă de noapte, părea o stafie venită din alte lumi. Rămăsese stană de piatră, cu o mână la gură, mută toată. Sacrilegiu! Cel mai mare sacrilegiu! Crimă teribilă în Sfânta Biserică!!!

De după uşa altarului, Ioana parcă simțise ce se petrecuse în lăcaș. Rămăsese fără de glas, suspinând continuu, ca un animal rănit... Mihai al ei... murise! Murise ucis de mâna tatălui ei! Şi o durere ascuțită îi răscoli deodată pântecele: plodul lor făcuse prima mişcare. Apoi, copleşită, leşină...

Aşa o găsi părintele Valerie când desferecă uşa altarului. Căzu în genunchi lângă ea şi abia atunci îşi dădu seama de grozăvia faptei pe care-o comisese. El, slujitorul lui Dumnezeu, ucisese în Biserică!

Judecata minții i se tulbură atât de tare încât ceea ce urmă nu mai avu de-a face cu rațiunea. Se repezi înnebunit la preoteasa încremenită în pragul uşii, o trase după

el ca un apucat şi o aruncă în temniţa altarului, alături de fiica însărcinată, după care, cu gesturi precipitate, ferecă uşa la loc. Stropi cu ulei sfinţit toate cârpele din bisericuţă şi le puse foc. Lemnul uscat al lăcaşului vechi de sute de ani se aprinse ca iasca bărăganului, învolburându-se în vâlvătăi. Dogoarea îl aruncă afară, la aer. Ţipetele femeilor prizoniere în altar îi sfârşiară urechile şi sufletul, dar de-acum nu mai exista nicio cale de întoarcere. Nu mai putea face nimic. Era condamnat la moarte, condamnat să ardă-n Ghenă, ca şi ele...

Pălălăile care cuprinseră biserica aprinseră lămpi la ferestrele caselor din sat. Oamenii îşi luară în fugă căldările de lemn şi alergară într-un suflet să stingă pojarul.

Primii care ajunseră la locul faptei îl descoperiră pe părintele Valerie legănându-se de creanga unui nuc din ograda bisericii, la capătul unei frânghii de rufe transformată în şireang. Îl coborâră cu iuţeală, dar viaţa se scursese deja din el. Iar când dovediră să stingă focul şi aflară printre ruinele fumegânde trupurile carbonizate ale celor două femei şi pe cel al lui Mihai al Ursului, pricepură întreaga tragedie petrecută acolo. Iadul se pogorâse în biserica lor sfântă!...

* * *

Aceasta este povestea ce stă la baza întâmplării stranii pe care au trăit-o, prin anii '70, doi cercetători de la un in-

stitut arheologic din Bucureşti, care doresc să-şi păstreze anonimatul. Nu a fost deloc uşor pentru ei să îşi reamintească în detaliu cele trăite în noaptea aceea de coşmar, la poalele Carpaţilor, şi tocmai de aceea ţinem să le mulţumim încă o dată pentru amabilitatea de care au dat dovadă şi pentru curajul de a prezenta lumii întregi o serie de secvenţe de viaţă pe care alţii le-ar fi ascuns, cu teamă, în adâncul fiinţei lor.

(Aici doresc să deschid o paranteză, în care să scot în evidenţă reticenţa celor mai mulţi semeni de-ai noştri de a relata şi altor persoane, din afara familiei sau a cercului restrâns de prieteni, întâmplările stranii prin care au trecut sau la care au fost martori.

În jurul nostru se petrec o mulţime de evenimente şi fenomene bizare, pe care raţiunea nu le poate cataloga. Din lipsă de înţelegere, din neştiut, răsare teama. Iar teama este sentimentul care, odată înstăpânit în minte, are un efect devastator asupra organismului şi personalităţii omului: în primă instanţă blochează muşchii, pentru ca mai apoi să inunde sângele cu adrenalină şi să pregătească întregul trup pentru un efort substanţial – fuga. Deseori, în situaţii de criză, aşa cum spune şi proverbul atât de bine cunoscut, *„fuga-i ruşinoasă, dar e sănătoasă"*; sunt însă şi situaţii în care fuga nu reprezintă cea mai bună soluţie posibilă. Căci poţi fugi din calea unui pericol material real, cum ar fi atacul unui animal sălbatic ori un

cataclism natural, însă nu poți fugi din calea lucrurilor, entităților, fenomenelor care doar *intersectează* realitatea noastră. Statistic vorbind, sunt extrem de rare cazurile în care protagoniști ai acestor întâmplări stranii au fost *atacați* de entitățile altei realități. În majoritatea lor, cei care s-au ales cu răni sau dereglări psihice în urma acestor *întâlniri*, au suferit *din cauza lor înșiși*, pentru că s-au lăsat dominați de teamă și nu au mai rațional cum trebuie, pierzând *controlul conștient* asupra propriului trup sau chiar asupra propriei minți. Și trebuie știut că nu întotdeauna instinctul de supraviețuire e cel mai bun conducător al mașinii numită organism.

În această paranteză doresc să subliniez faptul că stăpânirea de sine, stăpânirea fricii în situații ca cele descrise în această carte, este întâiul pas spre înțelegerea corectă a fenomenelor, a experiențelor prin care trecem, cu sau fără voia noastră. Căci *teama*, de orice fel ar fi ea, este cel dintâi dușman al omului. Odată învinsă teama din noi – sentiment care, în 99% din cazuri se bazează pe *presupuneri*, pe *prezumții*, și nu pe fapte concrete –, drumul către izbândă este defrișat și tot ce avem de făcut este să pășim încrezători pe el, spre reușita totală.)

Revenim acum la întâmplarea noastră, petrecută, cum spuneam, pe la sfârșitul anilor '70, la marginea unei mici așezări de la poalele munților Apuseni. Deși nu am putut folosi aici numele reale ale persoanelor implicate, pentru

uşurința relatării am ales la întâmplare altele. Dacă unele dintre ele se potrivesc cu ale unor persoane încă în viață, vă atragem atenția că o doar o pură coincidență şi ne cerem scuze pentru o eventuală implicare nedorită. Dar, să purcedem...

Liviu M. şi Marian A. au primit informații după care în zona localității X s-ar afla ruinele îngropate ale unei cetăți daco-romane plină cu relicve de o importanță uriaşă în arheologie. Au obținut aprobările necesare, s-au pregătit vreme de trei zile şi au plecat într-acolo, cu inimile încărcate de emoția unor noi descoperiri uimitoare. Expediția arheologică era una de documentare, de contact, nu de excavare şi săpături, aşa că n-aveau nevoie de personal auxiliar şi de unelte greoaie. Cortul de două persoane, alimente conservate pentru o săptămână, câteva hârlețe, perii şi recipiente au constituit tot bagajul pe care l-au luat cu ei.

Era o dimineață frumoasă de vară când au ajuns în localitatea X. Au mers la Primărie să-şi vizeze delegațiile şi să solicite sprijin autorităților locale. Acolo au luat prima dată contact cu misterul. Primarul, om în toată firea, care trecuse bine de 50 de ani, le-a atras serios atenția:

— Apăi, dragii mei, eu nu-s atât de sigur că-i bine să 'noptați prin cele coclauri. Ziua nu-i bai, dar la lăsarea serii se trezesc tot felul de lucruri spurcate!...

Arheologii au râs.

— Nu-i nici o problemă, tovarăşe primar, a zis Marian A. Ne-am mai lovit noi şi altădată de astfel de superstiţii. S-au dovedit, în cele din urmă, că nu sunt decât nişte scorneli de adormit copiii.

Primarul a lăsat capul pe-un umăr şi a oftat.

— No, să nu ziceţi că nu v-am zis! Eu vă dau o maşină să vă ducă până-n apropiere de Biserica Arsă. D-acolo, mai trebuie să mergeţi dumneavoastră pe jos cale de-o juma' de ceas, dar o să vă-nsoţească şoferul meu. V-ajută el să puneţi cortul şi să aduceţi apă de la pârâu, da' după aia o să plece, că i-i frică...

— E bine aşa, mulţumim!

Şoferul IMS-ului era un tânăr de vreo 25 de ani, nu prea vorbăreţ. Se simţea în atitudinea lui că nu-i face deloc plăcere să meargă spre destinaţia ordonată de primar. Arheologii au fost nevoiţi să-i scoată cuvintele din gură cu cleştele. Astfel au aflat de la el povestea fiicei părintelui Valerie, o poveste care îl îngrozea evident pe şofer, dar ei nu s-au lăsat impresionaţi. Pe ei îi interesa vatra satului, durată peste o aşezare daco-romană mai veche de două mii de ani. Nu i-a impresionat nici informaţia că satul întreg apucase calea pribegiei după numai două luni de la întâmplarea tragică petrecută în localitate şi nici că oamenii fugiseră şi duraseră alte aşezări, cât mai departe de Biserica Arsă.

— Ar fi trebuit ca asta să ne dea de gândit în primul rând, îşi aminteşte Liviu M., cutremurându-se. Nu s-a în-

tâmplat decât foarte rar ca populația unei întregi așezări să lase totul în paragină și să fugă, fără să se mai uite în urmă. Doar în caz de cataclisme naturale sau de invazii. Însă nici una, nici alta nu se petrecuse acolo... Noi, însă, eram prea entuziaști, în acele momente, ca să judecăm lucrurile în lumina lor reală, pentru a putea trage niște concluzii care să ne mai tempereze elanul...

Șoferul i-a ajutat să-și care lucrurile, să-și monteze cortul și să aducă apă rece de la pârâu, apoi a plecat destul de grăbit – deși încerca să nu pară –, promițându-le că o să revină peste două zile, cu provizii proaspete de la săteni și ca să vadă cum se descurcă cei doi. El n-ar fi vrut să facă asta, dar era ordin de la to'arăşu' primar și avea să se conformeze!

Arheologii i-au mulțumit și, imediat după plecarea lui, s-au pus serios pe treabă. Au cercetat zona de-a fir a păr, până când, spre după-amiază, li s-a făcut foame și s-au întors la cort. După ce s-au ospătat din bucatele oferite cu dărnicie de soția primarului, oboseala călătoriei le-a atras atenția că e timpul să o lase mai moale, așa că au intrat în cort și, deși nu se întunecase, s-au pregătit de culcare. Au adormit discutând, făcându-și planuri pentru a doua zi...

— Primul m-am trezit eu, spune Marian A., cu glasul sugrumat de emoție. Am auzit, așa, ca prin vis, niște țipete... Am deschis ochii, dar în jur bezna era totală și n-am văzut nimic. O vreme, deși am stat cu urechile ciulite, nu am mai prins niciun zgomot. Noaptea parcă încremenise în

tăcere, o liniște sacră, de mormânt, cum numai la munte poți întâlni. Apoi, deodată, un țipăt ascuțit explodă chiar în apropierea cortului nostru. Mi s-a ridicat părul pe ceafă şi-am simțit că paralizez, nu altceva! Atunci s-a trezit şi Liviu...

— Ce?!... Ce e?!!! a făcut el, speriat.

Am întins mâna spre el şi l-am apăsat pe piept, prin întuneric, să tacă, povesteşte mai departe Marian A., vizibil impresionat de amintirea acelei nopți.

Țipătul s-a auzit din nou, făcându-i pe cei doi bărbați să înlemnească. Era ascuțit, rece, ca o lamă tăioasă de brici. Parcă le străpungea creierele. Iar stomacurile păreau că li se umpluse cu ghemotoace de sârmă ghimpată. Era glasul încărcat de disperare şi de furie al unei femei tinere. Un țipăt de moarte!

Liviu M., cu o umbră de curaj, întinse mâna şi dibui după lanternă, aprinzând-o. Lumina nu avu, însă, efectul scontat. Nu îndepărtă țipetele, aşa cum sperau cei doi, ci le intensifică.

— Se transformaseră în urlete de astă dată, urlete de groază! povesteşte Marian A. Nu mai ştiam ce să fac, începusem să tremur tot, nu mă mai puteam controla în niciun fel!... Stinge-o! Stinge-o! am strigat la partenerul meu, ca un descreierat.

— Şi atunci s-a auzit al doilea țipăt! Mai grav, mai tare, mai adânc, mai sumbru... Țipa tot glas de femeie, dar strigătele ei păreau a fi o tânguială rea, rece, plină de furie şi

amărăciune... Am stins lanterna, speriat de moarte, tremurând teribil. M-am trezit că îmi clănțăne dinții în gură, incontrolabil. Nu mai putem nici să gândesc, nu mai ştiam pe ce lume trăiesc sau dacă mai trăiesc...

Cei doi arheologi, acum în vârstă, se privesc unul pe celălalt cu ochi stranii, sticloşi. N-au uitat şi nu vor uita cât vor trăi prin ce-au trecut. Amândoi au părul alb ca laptele, dar nu de bătrânețe. Au albit atunci, brusc, în acea noapte de coşmar.

— Nu erau țipete omeneşti, spune Marian A. Erau atât de adânci încât îți pătrundeau până în măduva oaselor. Nişte vibrații rele pe care nu le poți întâlni nicăieri în natură...

— Am simțit, îl completă şoptind Liviu M., atingerea altei lumi...

Însă acesta a fost doar începutul aventurii stranii prin care au trecut cei doi arheologi.

Când țipetele s-au intensificat şi Liviu M. a stins lanterna, cortul a început brusc să se zgâlțâie în corzi, ca bătut de un vânt turbat, când dintr-o parte, când din cealaltă. Părea că o armată întreagă de duhuri rele s-a abătut cu o forță diavolească asupra micului adăpost în care cei doi bărbați îşi găsiseră refugiu iluzoriu.

— Deodată, o lovitură năpraznică a făcut bucăți geamul de plexiglas al cortului! zise Liviu. Am dus mâinile la față, să-mi protejez ochii, simțind că nu mai rezist mult. Mi-era aşa de frică, eram aşa de îngrozit de ceea ce se pe-

trecea, încât eram pe punctul de a fugi ca un descreierat, oriunde, numai să scap odată de-acolo!

— Şi eu la fel!... îl aprobă prietenul său. Dar, în nebunia de-atunci, nu ştiu ce mi-a venit şi mi-am făcut cruce, rugându-mă la Dumnezeu să ne ajute...

— Totul a încetat brusc, ca prin farmec! continuă Liviu. Atmosfera s-a potolit ca şi cum s-ar fi pogorât pe pământ liniştea raiului. Nu ne venea să credem! Nu ţipete, nu zgâlţâieli, nu tensiune, nu teamă... Eh, teama rămăsese, dar se transformase, devenise mai suportabilă, nu ştiu cum să zic, puteam trăi cu ea, puteam să ne mişcăm în prezenţa ei, nu mai era atât de paralizantă, atât de rea, de rece. N-am aşteptat să ne invite cineva să ieşim de-acolo. Am zbughit-o din cort ca doi şobolani îngroziţi, cu lanternele aprinse şi cu câte-o lopeţică de campanie în mână, pe post de armă. Afară, noaptea era luminată de luna plină, ieşită parcă printr-o minune dintre nori, o lună atât de albă şi strălucitoare încât părea o altă planetă agăţată pe cer. Cu toate acestea, era o lună îngheţată şi nu ne inspira deloc încredere. Mai ales că în jurul ei se formase un halou gros, ca un cerc de ceaţă alburie ce ţinea prizonier astrul nopţii.

— Ce facem, Liviule?! m-a întrebat Marian, cu glasul gâtuit de spaimă.

— Să plecăm naibii de-aici! am exclamat eu, la fel de pierdut, cu mintea aproape rătăcită. Lasă-l încolo de sit, că nu-i a glumă cu asta!

Cei doi erau numai în chiloți și maiouri, căci în interiorul sacilor de dormit era cald și bine. Purtați de vârtejul neînțeles al evenimentelor, nu apucaseră să-și ia nimic pe ei când alergaseră afară. Marian s-a oprit și l-a prins de mână pe colegul lui.

— Să ne luăm hainele mai întâi, a zis el și a dat să intre înapoi în cort.

În acel moment, luna a fost acoperită iarăși de nori și întunericul s-a prelins grabnic peste munte, învăluind totul în jur ca un lințoliu negru, blestemat.

— N-am cum să descriu urletul pe care l-am auzit chiar atunci în spatele meu, povestește Liviu cu glas răguşit de emoție. Dumnezeule, cred că atunci am albit! A trecut prin mine, m-a străpuns ca o săgeată, lăsându-mi în trup o răceală înghețată, ca de moarte. A fost o umbră, o umbră neagră, mai întunecată ca noaptea din jur, fără formă, o umbră... Am văzut-o dându-mi târcoale și urlând disperată. Striga într-una: *Mihăi, Mihăi, Mihăi!...* Și mi-am adus aminte, într-o fracțiune de secundă, de povestea părintelui ucigaș, pe care ne-o spusese șoferul când ne adusese acolo...

— Eu m-am repezit în cort, spune Marian, și n-am mai ieșit când am auzit iar țipetele. Mi-era teamă de viața lui Liviu, dar mai teamă mi-era de-a mea... Liviu știe, m-a iertat de mult... (Surâde îngăduitor către prietenul său și-i mulțumește din priviri.) Am auzit și eu cuvintele alea, apoi a apărut și-al doilea glas, strigând sumbru: *Valerie,*

Valerie, Valerie!... Şi atunci am ştiut că erau cele două femei ucise de preot: Ioana şi mama ei, preoteasa. Dar nu putea fi adevărat!!! Pur şi simplu, deşi trăiam din plin acele momente de groază, refuzam să cred că ar putea fi duhurile lor, sau fantomele lor, sau naiba mai ştie ce!... Nu putea fi adevărat aşa ceva!!!

Arheologii se opresc din povestit şi se uită împietriţi unul la altul. Au privirile rătăcite în trecut, afectate încă de ceea ce li s-a întâmplat cu aproape treizeci de ani în urmă. Apoi se uită amândoi la mine.

— Tinere, îmi spune Marian A., viaţa e împânzită de lucruri pe care raţiunea nu le poate cataloga. Noi suntem arheologi, iar arheologia este o ştiinţă cu un grad apreciabil de eroare. Încercăm să rescriem istoria din mici piese disparate, găsite ici şi colo. Le punem cap la cap, ca piesele dintr-un puzzle uriaş, în speranţa că vom reuşi să recreăm viaţa celor ce s-au dus de mult. Am învăţat să citim în pietre, în oale şi ulcele, în straturi de pământ şi cenuşă, în documente vechi, am învăţat să reconstituim lumea trecutului, dar toate acestea le facem doar pe baza unor... prezumţii, a unor presupuneri. Căci bucăţelele de lut ars şi ruinele unor cetăţi nu vor putea niciodată să ne arate *sufletele* acelor vremuri. Toate au un *suflet*, şi ceea ce ni s-a întâmplat nouă ne-a demonstrat fără putinţă de tăgadă că şi *sufletele* pot fi căutate, găsite şi cercetate, căci o parte din ele nu se duc acolo unde ar trebui să se ducă, ci rămân aici, rătăcitoare, prizoniere într-o lume de care

nu mai aparțin... Iar aceste suflete ne-ar putea şi chiar ne pot spune mult mai multe decât nişte simple rămăşiţe materiale găsite îngropate sub straturi de pământ... Sufletele pierdute au poveştile lor...

Se cutremură o dată, făcând o pauză, suficient pentru ca prietenul său să-l completeze:

— Ne-am gândit întotdeauna, de atunci încoace, dacă n-ar fi oportun să înființăm o nouă ştiință, *ştiința sufletelor pierdute*. Prin intermediul ei am putea afla mult mai multe despre istoria diferitelor epoci ale civilizației umane...

— Dar nu există deja o asemenea ştiință? l-am întrerupt eu. Ba chiar, aş putea spune, două: religia şi metoda mediumurilor.

— Da, ai dreptate, spune el, însă nici una, nici cealaltă nu se ghidează după legi cu adevărat ştiințifice. Nici preoții şi nici mediumurile nu lucrează după un sistem, pentru a acumula informații, a face descoperiri şi, mai apoi, a le dărui societății.

Am rămas un pic surprins şi am replicat:

— Dar Biserica dăruieşte din plin oamenilor...

— Da, e-adevărat, dăruieşte, continuă el, dar cu măsură. Sunt credincios, sunt creştin ortodox şi cred în Dumnezeu şi în Iisus Mântuitorul – care ne-a salvat în noaptea aceea de groază, dar, aşa cum spunea un prieten de-al meu, preot –, dacă Biserica ar face publice *toate* informațiile pe care le are, întreaga concepție a oamenilor despre viață şi, mai ales, despre moarte, ar suferi schimbări majore. Şi

nu unele îmbucurătoare (Râde.) Eh, tinere, am ajuns, iată, la alte discuții!... Poate vrei, totuşi, să afli sfârşitul poveştii noastre...

— Oh, da, am încuviințat, îndreptându-mi spatele.

Am verificat reportofonul de pe masă şi l-am dat mai aproape de ei.

Liviu trase adânc aer în piept şi reîncepu:

— Am îndreptat raza lanternei spre arătarea neagră, dar lumina nu a întâmpinat niciun obstacol. Şi-n plus, se mişca atât de repede încât nu aş fi fost în stare s-o urmăresc nici dac-aş fi vrut. Mai ales că nori din ce în ce mai groşi veneau să acopere luna, pogorând peste noi o beznă adâncă. Mi-era o frică de moarte, şi-atunci mi-am amintit o vorbă de-a bunicii mele: *„Când ți-e teamă de necunoscut, roagă-te, copile! Bunul Dumnezeu va veni lângă tine, să-ți îndrume paşii. Iar cu un asemenea tovarăş de drum alături, este imposibil să nu ajungi la lumină!"* Fără să vreau, am căzut în genunchi şi am început să murmur singura rugăciune pe care-o ştiam: „Tatăl Nostru". Pusesem atâta speranță în rugăciunea mea, încât aproape că m-am autosugestionat să nu mai aud țipetele şi vocile acelea îngrozitoare.

Liviu M. se opri câteva clipe, să-şi tragă sufletul şi să se adune. Prietenul său îl privi fără a interveni. Auzise de nenumărate ori povestea sa şi de fiecare dată îl impresionase la fel de puternic. Nu putea scăpa nici măcar acum, după atâția ani, de senzația aceea de laşitate care-i inundase sufletul atunci: el la adăpost, în cort, iar colegul şi

prietenul său cel mai bun afară, în întunericul ca smoala, înfruntând singur răul cel mai rău!

— Spun că m-am autosugestionat, continuă Liviu, pentru că, la un moment dat, am realizat ca prin vis că țipetele se aud în continuare, dar pe mine nu mă mai afectează atât de tare. Pe moment m-am bucurat şi-am zis că asta-i, Dumnezeu m-a salvat, şi-am să pot să-l scot pe Marian din cort şi-o să plecăm de-acolo fără nicio problemă. Ba chiar am simțit cum mi se umple inima de curaj şi-am dat să mă ridic de jos. Murmuram în continuare „Tatăl Nostru", cu un patos de student eminent la un seminar de teologie, ferm convins de-acum că salvarea noastră era aproape şi că duhurile aveau să fie oprite de sfânta rugăciune. Numai că, în clipa în care am fost din nou în picioare, o voce groasă, rea, rece, mi-a înghețat spatele:

„— Nu te-ajută cu nimic! Nici pe mine nu m-a ajutat! Şi n-o să mă ajute în veci!!!"

Mi-a stat inima în piept. Vocea se auzise atât de clară, de distinctă, încât – în pofida fricii atroce pe care-o resimțeam cu fiecare celulă a corpului – am întors încet capul să mă uit peste umăr. Ce am văzut, mi-a ridicat părul în cap de groază. Mi-amintesc şi-acum, în cele mai mici amănunte. Era o arătare înaltă, întunecată, înveşmântată parcă într-o sutană fâlfâitoare. În mâna dreaptă ținea, cu dinții în sus, o furcă ascuțită, ai cărei colți sclipeau întunecat; nu ştiu cum să explic asta ca să mă înțelegeți, dar

chiar sclipeau, deşi afară era beznă şi toată vedenia aceea era neagră ca smoala. M-am uitat la arătare şi mi s-a ridicat tot părul în cap, la propriu! Era chiar părintele Valerie, preotul-ucigaş!

Arheologul respira precipitat, pierdut cu gândurile în trecut, iar pe fruntea-i ridată de vârstă îi apăruseră broboane lucitoare de sudoare. Îmi transmitea şi mie emoţia aceea puternică şi sper din tot sufletul ca stilul povestirii mele să vă poată transpune şi pe dumneavoastră în noaptea aceea de coşmar pe care au trăit-o cei doi arheologi.

— M-a privit cu nişte ochi răi – nu-i vedeam, dar îi simţeam răi, le simţeam toată ura îndreptată împotriva mea! – şi am perceput, în acea clipă, că mi-a sosit sfârşitul!... Mă găseam în faţa unui personaj mort de mult, care, cumva, avea puterea să răzbată în lumea reală şi voinţa atroce de a face în continuare rău celor vii. Deşi o parte a conştiinţei mele refuza cu obstinaţie să accepte situaţia ca pe o realitate palpabilă, ochii, urechile, toate simţurile mele umane îmi transmiteau că ce mi se întâmplă e cât se poate de adevărat! Pericolul în care mă aflam era fatal!

— Doamne, ajută-mă! am zis atunci, cu glasul pierdut.

— *N-o să te ajute cu nimic!* ţipă arătarea la mine, făcându-mă să înţepenesc. *N-o să te-ajute!!!*

Genunchii mi s-au tăiat şi am picat pe pământ. Frica îmi paralizase orice mişcare. Aş fi vrut să-l strig pe Marian să-mi sară în ajutor, dar nu mai puteam. Corzile mele vocale se blocaseră. În gât simţeam un nod imens, care

mă împiedica să respir. De pe buze îmi ieşea numai un horcăit imbecil, grav, din care nu se putea înţelege nimic...

— *Valerie! Valerie!* am auzit atunci glasul preotesei. *Lasă-ne să plecăm, Valerie! Eliberează-ne, Valerie!*

— *Tăceeeţi!!!* urlă preotul şi flutură furca în aer.

Trăiam momente ireale. Instinctul de supravieţuire nu-mi mai funcţiona, muşchii mi se blocaseră şi, deşi îmi doream să mă ridic şi s-o zbughesc de-acolo, nu puteam face nicio mişcare. Asistam la spectacolul de groază oferit de duhurile acelea ca o statuie fără de voinţă. Şi ceea ce mă îngrozea cel mai tare era neputinţa mea, neputinţa de a acţiona asupra acelor fantome, neputinţa de a influenţa în vreun fel, oricât de mic, situaţia în care mă găseam.

După ani şi ani, analizând la rece întâmplarea aceasta de coşmar, am ajuns la concluzia că duhul rău al preotului ucigaş pusese stăpânire – într-un fel profund, dincolo de puterile la care noi, cei vii, avem acces –, pe voinţa mea, pe acea parte a creierului meu care era responsabilă cu acţiunea, cu funcţia de mobilitate, de mişcare. Altfel, sincer vă spun, nu-mi pot explica în niciun fel, oricât m-aş strădui, incapacitatea mea de a fugi de acolo!...

— *Muriţi cu toţii! Meritaţi să muriţi cu toţii!* urla duhul ucigaşului, continuând să-şi agite furca.

Şi se îndreptă spre mine. Eram pierdut. Aveam să mor. Nu mai aveam nicio îndoială. Se sfârşise...

Brusc, din întuneric apăru o altă umbră. La fel de neagră şi uriaşă. Se repezi ca un vârtej asupra fantomei

preotului, ciocnindu-se de el aidoma unui uragan furios, în- verşunat.

— *Blestematule!!! Mori!* strigă fantoma popii, împungând cu furca, plin de ură, în cealaltă entitate. *Mori! Mori! Mori!!!*

Între ele s-a pornit o încăierare teribilă. Dumnezeule, parcă se rupseseră zăgazurile Iadului! Urletele de o grozăvie greu de imaginat au umplut noaptea din jurul meu. Atmosfera a început să vibreze şi ţipetele ascuţite ale femeilor au renăscut, cu şi mai mare intensitate. Arătările morţii vâjâiau la propriu pe lângă mine! Aerul se umplusе cu un miros greu, înţepător, miros de cadavru. Cu un efort considerabil, m-am aplecat într-o parte, lăsându-mă să cad la pământ. M-am chircit pe sol ca un copil în uterul mamei. Ochii mi se bulbucaseră să-mi iasă din orbite, iar gura-mi larg deschisă nu mai era suficientă ca să inspir aerul care să mă ţină în viaţă. Îmi simţeam capul vâjâind şi o durere apăsătoare în piept îmi spunea că inima mea a luat-o razna. Când şi pământul de sub mine a început să vibreze, ca într-un început de cutremur, leşinul salvator m-a luat în braţele lui proteguitoare...

Liviu M. se opreşte şi răsuflă uşurat, ca şi când ar fi scăpat chiar atunci din ghearele coşmarului. Prietenul lui se foieşte tăcut pe scaun, ştiind că este rândul lui acum să povestească. Îşi frământă mâinile în poală, cuprins de emoţie. Deşi s-au scurs decenii lungi de la acea întâmplare, nu se simt deloc în largul lor când vine vorba de

ea. Sunt nevoit să-i dau un impuls pentru a-l determina să continue:

— Şi ce-aţi făcut mai departe?

Marian A. tuşeşte şi îşi drege uşor glasul înainte de a începe.

— Când am auzit ce-i afară, spune el, am realizat că prietenul meu se găseşte în mare pericol, într-un pericol de moarte. Frica mă paralizase şi pe mine şi ştiam că foaia cortului nu reprezintă decât o pavăză iluzorie în calea forţelor dezlănţuite ale necuratului; geamul de plexiglas făcut ţăndări dintr-o dată era cea mai bună dovadă în sensul ăsta! Aşa că, de unde-de neunde, am găsit în mine forţa de a mă rupe din acea stare de imobilitate şi de a ieşi afară. Am scos întâi lanterna şi am aprins-o, căutându-mi colegul cu raza ei puternică. L-am văzut. Zăcea nemişcat la pământ, chircit ca un foetus... Atunci m-am înspăimântat cel mai tare! Atunci am albit eu! Am crezut că murise, că fusese ucis de duhul rău al preotului criminal... Am simţit atunci o aşa de mare durere în suflet încât mi-am dorit să fi fost eu în locul lui! Contrar tuturor aşteptărilor, durerea aceea mi-a dat aripi... N-am mai ţinut cont nici de urletele din noapte, nici de vânzoleala sălbatică de fantome negre din jurul meu, nici de ţipetele lor deznădăjduite, n-am mai ţinut cont de nimic. Disperarea mi-a dat aripi şi-am alergat într-un suflet la Liviu. Ţin minte şi-acu' că i-am luminat faţa cu lanterna şi m-am înspăimântat când i-am văzut rictusul de groază

întipărit pe chip. În spatele pleoapelor închise, însă, globii oculari i se mişcau haotic, cu o viteză halucinantă, iar pe la colţul gurii i se scurgea un firicel de salivă înspumată. Şi mi-a venit inima la loc. Trăia! Liviu trăia!...

Răsuflă uşurat, la fel cum probabil a făcut atunci, şi-şi priveşte colegul de suferinţă cu un surâs trist pe buze. Apoi se întoarce iar către mine şi continuă:

— L-am ridicat de-acolo şi l-am luat în braţe, ca pe-un copil. Cred că Dumnezeu mi-a dat acea putere, căci Liviu era solid bine pe-atunci, mai solid ca mine... Am pornit cu el prin noapte, fără să ştiu încotro mă îndrept. Aş fi alergat oriunde, numai să scap odată din infernul acela!

— Dar duhurile ce făceau? l-am întrebat eu.

— Cui îi mai păsa? replică el. Nu mai mă interesa absolut nimic. Toată energia mea, toată voinţa mea era canalizată spre un singur ţel: să mă îndepărtez cât mai repede de locul ăla blestemat!

— Eu, interveni Liviu, m-am trezit când Marian s-a împiedicat de ceva şi m-a scăpat din braţe. Am căzut amândoi, dar cum mi-am revenit, am zbughit-o ca doi descreieraţi spre un pâlc de copaci aflat la câţiva metri în faţa noastră.

— Da, îl aprobă colegul său, am alergat aşa, cu sufletul la gură, până când n-am mai auzit niciun ţipăt, niciun urlet, nicio voce scăpată din iad...

Marian se opreşte brusc din povestit. Rămâne cu privirea aţintită în gol, în trecut. Îmi dau seama că istorisirea

lor ia sfârşit aici. Totuşi, Liviu se simte dator cu o încheiere:

— Ne-au găsit sătenii peste trei zile, pe undeva prin pădure, cu mințile rătăcite... Doi ani încheiați a durat recuperarea, la un sanatoriu de boli nervoase. Cu greu ne-am putut reface viețile, carierele... Nu doresc nimănui să treacă prin ce-am trecut noi!...

* * *

Istoria celor doi arheologi, deşi pare ruptă din ireal, nu este una singulară pe plaiurile mioritice. Multe alte persoane au avut parte de pățanii la fel de stranii, unele dintre ele sfârşindu-se tragic, din păcate, cu moartea celor implicați...

Dacă e să privim prin ochii lui Marian A. şi Liviu M., lumea de dincolo există şi, din când în când, în anumite locuri şi în anumite condiții, ea se intersectează cu lumea noastră, producând efecte de cele mai multe ori devastatoare pentru protagoniştii din lumea celor vii.

Sătenii din zona Bisericii Arse au propria teorie prin care încearcă să explice fenomenele stranii care se petrec acolo. Ei susțin că dragostea mare dintre Ioana şi Mihai al Ursului, neîmplinită, nedusă la final, atât de tragic stopată de ura criminală a preotului Valerie, a închis porțile către Rai şi Iad, blocându-i pe toți într-un spațiu situat undeva între cele două lumi, a noastră şi a spiritelor.

Deşi am fost curios să ştiu dacă duhurile celor patru persoane mai bântuie încă prin preajma localității de la poalele munților Apuseni, recunosc că mi-a fost teamă să merg până acolo şi să întreb sătenii. De aceea, m-am rezumat la a prelua povestea de la cei doi arheologi şi de a o istorisi aici, lăsându-vă pe dumneavoastră să trageți concluziile pe care le credeți de cuviință...

PIATRA BLESTEMATĂ

Triumful judecății asupra materiei
nu pare încă desăvârșit.
Winston Churchill

Următoarea scornitură mi-a fost istorisită de prietenul unui amic de-al meu, după ce eu m-am arătat interesat de astfel de experiențe de viață. Inițial am fost oarecum sceptic în a-i accepta veridicitatea, căci nu orice poveste merită a fi prezentată într-o carte de asemenea factură şi, oricum, nu-mi propusesem să ofer cititorilor mei simple poveşti; oamenii, în general, au tendința de a înflori aspectele cutremurătoare, neobişnuite, stranii, ale vieții lor, pentru a ieşi astfel în evidență, pentru a capta interesul celorlalți semeni. Dar când am stat de vorbă mai îndelung cu domnul G.S., mi-am dat seama că în spatele poveştii lui se găseşte o dramă demnă de crezare. El însuşi este o persoană credibilă, un om de afaceri cu destul de mare succes, care nu s-ar compromite scornind o asemenea poveste. Mai ales că ceea ce i s-a întâmplat nu l-a afectat nu-

mai pe el, ci şi pe membrii familiei sale. Pentru o mai bună naraţiune şi pentru ca mesajul să ajungă nealterat la dumneavoastră, am ales descrierea la persoana I, ca şi cum domnul G.S. vi s-ar adresa chiar el, personal. Sper ca şi această nouă istorisire să vă dea de gândit înainte de a face un lucru pe care majoritatea îl facem...

* * *

„Era o piatră. O simplă piatră cenuşiu-verzuie, grunţuroasă, din granit. Dar natura îi dăduse o formă de-a dreptul incitantă; după părerea mea, oricine ar fi văzut-o, acolo, jos, în peşteră, s-ar fi aplecat peste balustradă şi ar fi luat-o neîntârziat ca amintire. Şi-apoi, ce altfel de suvenir poţi lua dintr-o peşteră în afară de pietre?!

Mă aflam în oraşul Brno, din Cehia, la un seminar de afaceri şi, pentru că ajunsesem acolo mai devreme cu o zi de desfăşurarea seminarului, s-a hotărât vizitarea peşterii de către întreg grupul de oameni de afaceri români. Asta se întâmpla în primăvara lui 2000...

Ei bine, profitând de întuneric şi de faptul că partenerii mei se îndepărtaseră, în frunte cu ghidul ceh, am sărit peste balustrada de lemn şi am luat acea piatră neobişnuită. Am ascuns-o în haină, la piept. Nu era mare. Cam cât pumnul unui bărbat matur. Cum spuneam, ce m-a impresionat la ea a fost forma: era... aproape dreptunghiulară, ca şi cum ar fi fost sculptată de mână

de om, iar pe una dintre fețe avea un con ascuțit, aidoma unui vulcan în miniatură. De cum am zărit-o, m-am şi gândit ce întrebuințare să-i dau: aveam s-o fac press-papier pe biroul meu. Curățată, spălată bine, apoi lăcuită cu un lac transparent, avea să arate foarte bine acolo!

Mi-am urmat apoi colegii, parcurgând traseul indicat de ghid prin peşteră, cu un sentiment de mulțumire în suflet: îmi luasem o amintire frumoasă din Cehia. De fiecare dată când aveam să mă uit la acea piatră aveam să retrăiesc momentele plăcute ale vizitei în peştera de lângă Brno.

Problemele au început, însă, încă de a două zi. De dimineață, când coboram scările spre restaurantul hotelului unde eram cazați, ca să iau micul dejun, m-am împiedicat de covorul care acoperea treptele şi am căzut de-a rostogolul pe scări. Mi-am luxat glezna stângă! Durerea a fost atroce, dar aveam printre noi un medic care mi-a cercetat piciorul şi a hotărât că nu e rupt. Mi-a pus un bandaj elastic, ca să-mi țină glezna strânsă. De la o farmacie am cumpărat un unguent şi nişte calmante şi, astfel, am putut să fiu prezent la seminarul pentru care mă dusesem până în Cehia. Am pus totul pe seama ghinionului. La urma urmelor, i se putea întâmpla oricui să se împiedice şi să cadă. Mentalitatea mea nu e una care să mă facă să mă plâng de orice inconvenient...

Seminarul de afaceri era structurat pe patru sesiuni, de câte patru ore fiecare şi, pentru toate patru, cumpă-

rasem un singur bilet, de 100 de dolari; la fiecare sesiune, din bilet se detaşa un colţişor, inscripţionat cu numărul sesiunii. Aşa că trebuia să am mare grijă de bilet pentru a putea participa la întreg seminarul. Îl păstram bine, în portvizitul pe care-l ţineam în buzunarul de la piept al sacoului. Cu toate acestea, ca un făcut, între a doua şi a treia sesiune, nu l-am mai găsit! Enervarea a fost o simplă descărcare nervoasă; în afaceri este inutil să te enervezi, căci nervii îţi împiedică judecata limpede, căutarea de soluţii... Aşa că am oftat, am băgat iar mâna-n buzunar şi am mai scos 100 de dolari, pentru un nou bilet. În astfel de situaţii îţi dai seama cu adevărat ce bine e să ai destui bani. Căci abia în momente de criză realizezi valoarea banului şi ceea ce poate face el pentru tine...

Aproape de sfârşitul seminarului glezna mi se umflase al naibii de tare. Când a început ultima sesiune eu eram la spitalul de urgenţă din Brno, unde medicii cehi au hotărât să-mi pună piciorul în ghips. M-am împăcat şi cu asta, cu toate că întreaga operaţiune mi-a mai scos vreo 400 de dolari din portofel. Noroc că fusesem prevăzător şi luasem suficienţi bani la mine...

Ghinion! – mi-am spus. Iar când ai ghinion, cel mai bine e să nu te gândeşti la el, ci la lucruri pozitive, care îţi fac plăcere şi te binedispun. E adevărat că gândirea pozitivă nu e un panaceu universal, însă, când gândeşti pozitiv, poţi trece mai uşor peste momentele dificile, peste momentele din viaţă când ai, într-adevăr, probleme.

Iar problemele, în ceea ce mă priveşte, au continuat. Pe drumul de întoarcere spre țară, autocarul cu care ne deplasam a avut nu mai puțin de patru pene de cauciuc şi una de motor! Cei doi şoferi erau de-a dreptul dezarmați. Îşi făceau cruci peste cruci şi spuneau că nu li s-a întâmplat niciodată aşa ceva! Şi erau şoferi cu ani lungi de experiență pe cursele internaționale, iar maşina, un Volvo, era abia la a doua ieşire din țară! Am întârziat o zi şi jumătate. Iar la vama Borş, între Ungaria şi România, am fost nevoiți să stăm aproape şapte ore!... Exasperant!

Când am ajuns, în cele din urmă, în Bucureşti, mă simțeam atât de obosit încât aveam chef doar de odihnă! De multă odihnă! Lipsisem o săptămână de acasă, timp în care se adunaseră o grămadă de lucruri de rezolvat, căci afacerile nu stau şi au prostul obicei să nu țină cont de starea ta de sănătate... Aşa că mi-am propus o refacere rapidă şi... din nou pe cai!

Piatra pe care-o luasem din peşteră şi-a ocupat locul stabilit, pe biroul meu de-acasă, dar nu-mi mai făcea absolut nicio plăcere s-o privesc. Amintirile pe care mi le stârnea nu erau deloc aşa cum mă aşteptasem. Tot ce-mi evoca era un şir întreg de probleme... Şi o cruntă și dureroasă oboseală... Şi cheltuieli neaşteptate, destul de mari... Şi-un seminar de afaceri la care ratasem ultima sesiune, de obicei cea mai importantă dintre toate...

Cu piciorul în ghips nu puteam să mă urc la volan, aşa că am rugat un angajat de-al meu să-mi dea o mână de

ajutor în acest sens. Mi-am limitat întâlnirile doar la cele cu adevărat esențiale şi, de a doua zi, mi-am propus să rezolv tot ce se adunase cât lipsisem de la firmă.

Într-unul din drumurile prin oraş, însă, a căzut pe capul meu altă năpastă! Un şofer de autobuz mai vitezoman a pierdut controlul volanului şi a intrat în plin în noi! Angajatul meu a suferit un traumatism cranio-cerebral cât se poate de serios, iar eu, fir-ar să fie, m-am ales cu mâna stângă fracturată! Fără a mai pune la socoteală alte răni, mai puțin grave, dar deloc superficiale...

Deja era... prea mult! Începusem să intru la idei. Nu se putea aşa ceva! Nu se putea să mi se întâmple toate numai mie, aşa, dintr-o dată, chiar dacă proverbul potrivit căruia o belea nu vine niciodată singură îmi demonstra din plin că are o mare doză de adevăr în el. Cu piciorul şi mâna în ghips, după douăsprezece ore petrecute în spital – după o mulțime de griji privind starea de sănătate a angajatului meu, care, mulțumesc lui Dumnezeu, şi-a revenit în cele din urmă şi s-a făcut bine –, am ajuns acasă. Soția şi fiica mea erau extrem de îngrijorate. Amândouă stătuseră cu mine în spital şi erau obosite. Şi nici eu nu mă simțeam bine... Şi nu înțelegeam ce se petrece... Nu înțelegeam absolut deloc!...

În pofida treburilor pe care le aveam de rezolvat, am hotărât să rămân acasă, pentru refacere. Dar a doua zi, spre seară, a sunat telefonul. Secretara m-a anunțat că ne-a luat foc depozitul de materiale! Era *îndeajuns!!!*

Cu toată încrederea de sine de care ştiu că dau dovadă în situaţii de criză nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă nu cumva peste viaţa mea şi a familiei mele se abătuse un blestem nenorocit. Când te confrunţi cu astfel de probleme începi să analizezi pas cu pas zilele, lunile şi anii ce-au trecut, încercând să identifici ce rău ai făcut şi cui, de ţi se întoarce înzecit? Aşa am procedat şi eu, găsind câteva situaţii în care – deşi pe moment crezusem că am dat dovadă de *fair-play* – greşisem faţă de unele persoane. Am zis că de-acolo mi se trage şi că acum a sosit vremea să îmi plătesc polițele...

Mă resemnasem cu această idee, când soţia mea a venit plângând la mine.

— Nu mai rezist! a explodat ea. Ce se petrece? Ce-ai făcut acolo, în Cehia, de s-au abătut toate necazurile astea pe capul nostru? Unde-ai fost?!...

— Unde să fiu? am ridicat din umeri. Unde-au fost şi alte câteva sute de români. La seminar...

— Şi lor de ce nu li s-a întâmplat nimic, iar peste tine au nimerit toate, ca un şuvoi? Că de-acolo au început blestematele astea de necazuri!...

Era revoltată şi speriată în acelaşi timp. Nu pentru că n-ar fi putut face faţă problemelor care se iviseră pe nepusă masă în viaţa noastră, ci pentru că îi era... frică. Şi-i era frică pentru că nu înţelegea, nu putea pricepe de ce se întâmplă toate acestea, aşa, dintr-o dată, într-un timp atât de scurt. Am liniştit-o în cele din urmă, ex-

plicându-i că aşa a fost să fie, că în viaţa unui om se mai petrec şi astfel de necazuri şi că, vorba proverbului, „o belea nu vine niciodată singură". M-a lăsat în dormitor cu gândurile mele şi a plecat la treburile ei, purtând încă lacrimi de durere şi teamă în ochi.

Cele spuse ca s-o liniştesc mi-au revenit în minte şi, analizându-le, am ajuns la concluzia că eu însumi eram speriat; îmi era mie însumi *frică.* Pentru că toate necazurile respective, deşi se desfăşuraseră după o logică, aveau o şansă la un milion să se întâmple în mod natural. Cu toate că încercam să mă autolinişteşc spunându-mi ce-i spusesem soţiei mele, de undeva din adâncul conştiinţei îmi răbufnea cu putere o grămadă de ipoteze înspăimântătoare, a căror concluzie era, invariabil, una singură: *pe capul meu căzuse un blestem!* Conştientizarea acestui lucru m-a înspăimântat şi mai tare, căci împotriva blestemelor nu ştiam cum să mă lupt, nu ştiam cum să le fac faţă, nu ştiam cum să le înving...

Am pus mâna pe telefon şi mi-am sunat secretara. La firmă era un adevărat babilon şi când mi-a spus că doi dintre angajaţi vor să-şi dea demisia din cauza necazurilor care mi se întâmplau – şi care, credeau ei, aveau să se întoarcă şi împotriva lor şi a familiilor lor –, am simţit că înnebunesc. Cum Dumnezeu era posibil aşa ceva? Cum?! Am rugat-o pe secretară să îl caute pe preotul în a cărui parohie eram şi să-l roage să-mi facă o vizită acasă, cât mai urgent. Dacă mă aflam lovit de un blestem, atunci numai

bunul Dumnezeu şi preotul erau cei care mai puteau îndepărta necazurile...

Părintele a sosit repede la mine acasă, după mai puţin de o oră şi jumătate. Mai intrase în casa mea doar o dată, de Bobotează, însă eu nu apucasem să stau de vorbă cu el niciodată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el calm.

Era un bărbat în vârstă, blând, cu o privire senină, plin de pace. Răspândea în jurul său o stare de bunătate de-a dreptul apostolică. I-am povestit, cu răsuflarea întretăiată, prin ce trecusem în ultimele zile. M-a ascultat atent, cu ochii ţintă într-ai mei, iar când am terminat mi-a luat palma într-a sa şi, continuând să mă fixeze cu privirea, m-a întrebat:

— Crezi că e vorba de un blestem?

— Da! i-am răspuns, gâtuit de emoţie.

— Voi ţine o slujbă de curăţire în casa ta, mi-a spus el, fără să-mi dea drumul la mână. Dacă e necuratul, o să ştiu... Şi atunci o să-ţi spun ce ai de făcut.

— Mulţumesc, părinte! i-am zis.

Soţia mea mă privi din cadrul uşii, cu lacrimi în ochi, mulţumindu-mi, la rândul ei, pe tăcute.

Preotul şi-a pus patrafirul, apoi a umblat în geanta cu care venise şi a scos o carte veche, legată în scoarţe de piele mâncate pe la colţuri şi la cotor. S-a apucat să citească din ea, pe un ton moale, ca şi când ar fi recitat o litanie în barba-i albă, doar pentru el însuşi. Cu cartea în

mâna stângă, a început să se plimbe prin odaie, citind versurile sfinte şi făcând semnul crucii cu mâna dreaptă, rămasă liberă.

Deşi sunt un om credincios, n-am trecut prea des pe la biserica din cartier. Mi-am păstrat credința în suflet şi am ținut de tradițiile creştine ca orice român. Însă preotul, în acea zi, m-a impresionat teribil. Atunci mi-am dat seama cu adevărat de ce avem cu toții nevoie de un preot în viața noastră, de un duhovnic care să ne ia în grijă sufletul şi care să ne arate calea spirituală. De atunci pot spune că mi-am făcut un obicei din a frecventa slujbele de duminică şi de sărbători. Căci am simțit pe pielea mea influența nefastă a răului şi am realizat că numai credința şi Biserica ne pot salva sufletele.

Eu nu m-am putut da jos din pat pentru a-l însoți pe preot prin toate camerele, cu toate că aş fi vrut, dar soția mea a făcut-o. L-a urmat pas cu pas şi mi-a povestit ulterior tot ce s-a întâmplat când părintele a intrat în biroul meu.

— Eu am rămas în uşă, mi-a spus ea. El a înaintat câțiva paşi şi s-a oprit brusc, în centrul camerei, în mijlocul unui pasaj pe care-l citea din cartea sfântă. Era întors cu spatele la mine şi de aceea nu i-am putut vedea expresia feței, dar din postura corpului i-am remarcat dintr-o dată starea de încordare; mi s-a părut că se transformă într-un animal la pândă, care simte pericolul şi e gata în orice moment să ia măsuri de apărare.

— Ce e, părinte, l-am întrebat eu îngrijorată, ați găsit ceva?!

Mi-a răspuns fără să se întoarcă:

— Da. În camera asta e ceva care a fost atins de necuratul! Şi de-aici se trag toate necazurile voastre...

Am dus mâna la gură, înspăimântată.

— Ce este?! am întrebat.

— Nu ştiu, a zis el, apoi, întorcându-se spre mine: aduceți-mi o lumânare, vă rog.

M-am dus la bucătărie şi am luat o lumânare neînceputǎ dintr-un sertar, apoi am revenit în biroul tău. Preotul se afla tot în mijlocul camerei, în aceeaşi poziție în care îl lăsasem, căzut pe gânduri; sau poate spunea rugăciuni în gând, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze. I-am întins lumânarea, dar nu a luat-o.

— Aprindeți-o, vă rog, mi-a cerut.

Nu aveam chibrituri, aşa că m-am dus iar la bucătărie ca să iau unul. M-am întors în birou şi am aprins lumânarea, apoi i-am întins-o. A luat-o cu mâna dreaptă, după care a închis uşor cartea sfântă ce o ținea în stânga şi mi-a întins-o să i-o țin. Îi tremurau mâinile, iar chipul său căpătase o încrâncenare ieşită din comun. Ochii îi scăpărau ca două scântei. Era extrem de încordat, iar buzele îi deveniseră o simplă linie dreaptă, sem că ceea ce se afla în biroul tău nu era ceva de joacă. Mi-a transmis şi mie încordarea lui şi a început să-mi fie iarăşi frică.

— Ce e, părinte?! am îngăimat, cu glasul sugrumat.

M-a privit, dar nu mi-a răspuns, ca şi cum m-ar fi auzit dar n-a înţeles întrebarea. L-am lăsat şi m-am retras în pragul uşii, fără să mă întorc vreun moment cu spatele la el. Muream de frică, dar eram curioasă să văd ce se petrece şi asta mi-a dat curajul să rămân acolo.

— Şi ce-a făcut părintele? am întrebat-o pe soţia mea, după ce şi-a mai potolit respiraţia agitată.

Ea a continuat:

— Cu lumânarea aprinsă în mâna-i tremurătoare, a început să păşească încet prin cameră, murmurând neîncetat acea rugăciune. S-a îndreptat mai întâi către bibliotecă, plimbând lumânarea de-a lungul rafturilor cu cărţi, ca şi cum fumul ce ieşea din ea ar fi avut menirea de a îndepărta răul aciuat în volumele de pe rafturi. Lumânarea ardea bine, cu o flacără micuţă, galbenă, ca o picătură de foc jucând molcomă în vârful batonului subţire de ceară albă. Apoi părintele a trecut de bibliotecă şi a ajuns la fotolii şi la măsuţă. A repetat gestul cu plimbatul lumânării de jur-împrejurul mobilei, dar nu s-a întâmplat nimic vizibil. În tot acest timp nu a încetat nicio clipă litania aceea recitată cu voce joasă, profundă, pe care o simţeam vibrând cu atâta forţă. Şi a ajuns la birou. Acolo a început totul. Mi-e şi frică să-ţi spun!

— Spune! am încurajat-o eu.

— A trecut lumânarea pe deasupra telefonului şi flacăra a fluturat deodată, ca bătută de o adiere de vânt. Iar când a ajuns cu ea lângă piatra pe care ai adus-o cu tine

de la Brno, flacăra s-a stins brusc. Ca şi când cineva ar fi suflat deodată în lumânare! Am avut chiar impresia, în acel moment, că simt în odaie un curent rece alergând înnebunit de colo până colo. Preotul s-a crispat şi glasul său a devenit mai puternic în timp ce recita cuvintele sfinte. A ridicat capul spre mine, încordat, şi mi-a făcut semn, grăbit:

— Veniți cu chibritul!

Deşi eram înțepenită de frică, m-am rupt de tocul uşii şi m-am dus spre birou.

— Aprindeți lumânarea! mi-a poruncit dur.

Şi, te rog să mă crezi, aşa am simțit cuvintele lui, ca pe o poruncă plină de forță, încărcată de putere, căreia nu i m-am putut opune absolut deloc. M-am grăbit să aprind pentru a doua oară lumânarea de ceară albă. Şi-am dat să plec repede de-acolo.

— Rămâneți aici! m-a oprit părintele, scurt. O s-o stingă din nou!

Când l-am auzit spunând asta, mi s-au înmuiat picioarele. Îmi venea să fug să mănânc pământul, dar cuvintele poruncitoare ale preotului nu m-au lăsat să fac asta. Şi, cu ochii măriți de spaimă, am privit iar la lumânarea din mâna sa. Tremura când a îndreptat-o din nou spre piatra dreptunghiulară şi, deodată, am remarcat că o împingea prin aer cu mare dificultate, ca şi când o forță nevăzută i s-ar fi opus cu îndărătnicie. Glasul lui devenise acum extrem de puternic. Recita rugăciunea cu un patos şi o forță

debordante. Şi, brusc, lumânarea se stinse iar. Pot să jur că atunci am auzit un şuierat puternic, ca şi cum o ființă invizibilă ar fi suflat direct în ea!

— Aprindeți-o iar! strigă părintele. Repede!!!

M-am grăbit să scapăr chibritul, cu gesturi precipitate. Dar din cauza stării de surescitare în care mă găseam mi-a scăpat bățul din mână. A căzut pe birou fără să se stingă. Preotul l-a luat şi a aprins el lumânarea. Chipul său devenise o mască poruncitoare, dură, iar vocea sa avea acum tonalități atât de aprinse încât parcă nu mai era el!

Când a dus iar lumânarea spre piatra aia blestemată, mâna sa părea să împingă într-un zid. Flacăra s-a stins iar şi lumânarea s-a îndoit de la jumătate spre înapoi, părând că ceara s-a înmuiat dintr-o dată! Mi-am simțit picioarele ca de plastelină şi am fost nevoită să mă sprijin de marginea biroului ca să nu cad. Mi-era atât de teamă, Dumnezeule, atât de teamă!

I-am făcut semn soției mele să se oprească, pentru a-i da răgaz să se liniştească, să-şi calmeze respirația. După două minute i-am cerut să continue, să-mi spună ce s-a întâmplat mai departe, dar n-a mai vrut cu niciun chip. Era prea înspăimântată şi fiecare amintire legată de episodul ăla îi dădea frisoane reci. Nici până în ziua de azi n-am putut s-o conving să-mi mărturisească totul, însă, din informațiile disparate pe care le-a mai scăpat din când în când, cu diferite ocazii, am putut să-mi fac o idee despre desfăşurarea evenimentelor.

Iată cum s-a terminat povestea pietrei blestemate pe care am avut nefericita idee s-o iau din peştera de lângă Brno. Preotul, ajutat de soţia mea, a reaprins de nenumărate ori lumânarea, apoi a luat cartea sfântă şi a deschis-o la o rugăciune pe care a citit-o cu glas tare, apăsat, poruncitor. La un moment dat, forţa necurată din piatră s-a revoltat atât de tare încât întreg biroul a început să vibreze, apoi să bâţâie în toată regula, făcându-l pe preot să ridice glasul cu atâta forţă încât l-am auzit şi eu, de sus, din dormitor.

În cele din urmă, preotul a putut duce rugăciunea la bun sfârşit şi totul s-a liniştit. Soţia mea a simţit cum o pace binefăcătoare cuprinde atmosfera, iar flacăra lumânării n-a mai fâlfâit şi nu s-a mai stins când părintele a trecut-o pe deasupra pietrei. Se pare că a întrebat-o pe soţia mea de unde aveam acea piatră, iar ea i-a răspus că din străinătate, fiindcă, în acel moment, nu şi-a mai adus aminte de unde am luat-o. Preotul i-a cerut permisiunea să ia piatra cu el şi soţia mea i-a dat-o instantaneu, fericită să scape de ea.

Preotul a mai venit la noi de trei ori în următoarele zile. Ne-a făcut o moliftă la casă şi ne-a adus două icoane şi o candelă cu untdelemn, toate sfinţite. Ne-a rugat să ţinem tot timpul candela aprinsă şi s-avem mare grijă ca, cel puţin treizeci de zile, să nu cumva să se stingă. Iar când l-am întrebat despre ce-a fost vorba, de ce ni s-au întâmplat atâtea grozăvii, mi-a răspuns simplu, cu detaşare:

— Un demon, domnul meu. În piatra aia sălăşluia un demon, captiv cine ştie de când. L-am făcut să plece...

— Unde?

Nu mi-a mai răspuns. A ridicat uşor din umeri, m-a salutat cu o înclinare scurtă a capului şi s-a îndepărtat.

N-am mai locuit în propria casă vreme de două săptămâni, dar apoi am revenit, reobişnuindu-ne încetul cu încetul. Anul trecut am decis însă să scăpăm de ea şi am vândut-o, chiar dacă nu s-a mai întâmplat nimic neobişnuit de-atunci. Acum locuim în altă parte şi m-am lecuit să mai adun pietre sau alte lucruri de prin locuri străine. Nu poţi ştii niciodată ce încărcătură malefică ascund în ele şi în ce fel îţi pot afecta viaţa..."

* * *

Povestea lui G.S. nu este, însă, una singulară. Pe întreg cuprinsul globului pământesc, o mulţime de oameni au avut de suferit de pe urma unor asemenea obiecte cu încărcătură malefică.

Un caz mediatizat în presa din Marea Britanie se referă tot la o piatră, care provenea din situl arheologic numit Clave Crains, situat în Scoţia. La sediul unei agenţii scoţiene de turism a sosit un colet tocmai din Belgia. Coletul avea o greutate de aproape un kilogram şi, când a fost desfăcut, s-a constat cu surprindere că înăuntru era... o piatră!

Explicația ciudatei încărcături a pachetului a fost găsită într-o scrisoare care însoțea coletul cu pricina. În ea, un turist belgian care beneficiase de serviciile agenției, cerea expres ca piatra să fie dusă cât mai grabnic la locul ei de drept, adică în situl arheologic Clave Crains, aflat în apropierea orășelului unde se găsea agenția de turism. Autorul scrisorii a recunoscut că furase piatra cu câteva luni în urmă, când venise într-o excursie cu familia prin acele locuri. El a ținut să o trimită înapoi cu orice preț pentru că ajunsese la convingerea că piatra purta un blestem cumplit, care se abătuse asupra lui și familiei lui.

De când furase piatra, peste ai lui picaseră o mulțime de nenorociri: fiica lui își rupsese piciorul, soția lui se îmbolnăvise, fără ca medicii să-i poată stabili un diagnostic precis și, deci, fără să-i poată prescrie un tratament adecvat, iar el își pierduse serviciul, pentru ca, la câteva zile după aceea, să-și rupă o mână.

„Știu foarte bine că vă vine să râdeți de cererea mea – scria el în scrisoare –, dar vă rog mult de tot să duceți piatra la locul ei în Clave Crains, de unde-am luat-o! Sunt total convins că de la ea ni s-au tras toate necazurile pe care le-am îndurat."

Clave Crains este o necropolă preistorică ce datează încă din neolitic. Ea include o serie de trei cercuri concentrice, formate din pietre deosebit de vechi, în mijlocul cărora există mai multe camere mortuare, din interiorul cărora arheologii au extras, de-a lungul timpului, mai

multe oseminte umane. Localnicii, deşi beneficiază din plin de pe urma acestui ansamblu arheologic, datorită turiştilor pe are acesta îi atrage an de an, sunt foarte superstiţioşi şi evită să vorbească prea mult despre acel loc, spun ei, bântuit de spirite ancestrale, malefice.

Conducerea agenţiei de turism a dus piatra primită din Belgia la locul ei, în Clave Crains, însă un angajat al agenţiei a făcut publică întreaga poveste într-un jurnal local. Ştirea a fost preluată apoi de presa din Marea Britanie, după care, prin intermediul Internetului, toată lumea de pe glob a putut afla despre ea.

Toate aceste întâmplări ne determină să ne gândim de două ori înainte de a aduce acasă, drept suvenir, cine ştie ce pietre sau obiecte uitate de timp prin cine ştie ce coclauri. Noi ştim că vouă nu vi s-a întâmplat nimic de acest fel, însă... la un moment dat... poate că aţi adus în bagaje...

Ia vedeţi ce pietre sau obiecte vechi aveţi prin casă! Le ştiţi proveniența? Ştiţi prin ce mâini au mai trecut?

Sunt sfinţite?!

Nu?!!!...

SACUL CU PÂINE...

*...adevăruri pentru cei care **cred**,*
*dar mai ales pentru cei care **nu cred**.*
Hristache Popescu

— Lucram la CFR de vreo două luni şi eram tare mândru că reuşisem să-mi găsesc servici' la Bucureşti. Se întâmpla prin '62 şi eu eram p-atunci în etate de 31 de ani. Din primul salar' mi-am luat bicicletă Tohan, ca să am cu ce să fac drumul până la gară şi-napoi. Tare mândru eram de bicicleta aia... Am avut-o până acu' trei ani... Bună, foarte bună bicicletă...

Numele celui care îmi mărturiseşte povestea sa stranie este Ilie Florea. Are 79 de ani şi este încă în putere. Oamenii din satul său, Bumbuia, îi spun nea Florică, folosind numele de familie şi nu prenumele, cum se procedează de obicei. Am ajuns la el trimis de nepotul său cel mai mare, care mi-a povestit prima dată întâmplarea prin care a trecut bunicul său. Aflând că bătrânul încă mai trăieşte, m-am hotărât să fac un drum până în comuna Gura

Foii, în apropiere de Găeşti, ca să-mi culeg informaţiile direct de la sursă. Spre norocul meu, am descoperit acolo încă o întâmplare extraordinară, pe care o voi relata cu amănunte în capitolul următor. Acum, însă, să revenim la nea Florică şi la... sacul cu pâine. Căci despre un sac cu pâine este vorba...

— Veneam de la gară, de la Găeşti, cu bicicleta. Se-ntunericise-afară, că trecuse bine de zece seara, s-apropia chiar de unşpe, da' era frumos timp, călduţel-aşa, o plăcere să mergi cu bicicleta. Pe şoseaua din pădure mi-a fost uşor, că drumu' era ca-n palmă de plat şi dinamu' cădea bine pe cauciucu' roţii şi farul dintre coarne dădea destulă lumină. Da' când am cotit spre sat şi-am intrat pe drumu' de pământ, neasfaltat, mi-a fost mai greu, că lumina farului juca de colo-colo ca nebuna, numa' pe drum, în faţă, nu stătea! Şi cum pedalam eu aşa, deodată, lângă un pod dau cu roata-ntr-un sac aflat chiar în mijlocu' drumului! Am înjurat – „Grijania mă-sii!" –, că era să mă dau de-a berbeleacu' cu bicicletă cu tot...

Nea Florică se încruntă amintindu-şi, dar apoi faţa i se luminează iar şi un zâmbet îi înfloreşte pe tot chipul.

— M-am dat jos din şa şi-am rezemat bicicleta-n cric, continuă el. Ea n-avea cric când am cumpărat-o eu, că nu se vindea cu cric, da' i-am făcut eu unul, că-mi plăcea să meşteresc toată ziua la ea... Doamne, ce Tohan am mai avut!... Şi cum îţi zisei, m-am dat jos din şa şi-am dat să m-aplec să văd ce era cu sacu' ăla. Da-mi zisei, în gându'

meu, să nu fie-al v'unui vecin de prin sat, care să-l fi pierdut p-acolo, să-l fi scăpat de pe por'bagajul la bicicletă. Şi m-am uitat în stânga şi-n dreapta, cu băgare de seamă. Nici ţipenie! Parcă tot satu' era părăsit, ca dup-o bejenie. Atunci am simţit eu prima dată că nu e ceva curat la mijloc... Da' eram tânăr, eram bărbat, eram în putere, nu-mi sta nimeni în faţă când vroiam eu! Am întors roata bicicletei, ca lumina farului să cadă pe sac, şi-am ridicat-o un pic, să-nvârt roata ca să fac lumină.

Era un sac d-ăla de cânepă, obişnuit, fără nici o ştampilă de vopsea pe el, aşa cum era' alea pe care le manevram eu la servici' toată ziua. Şi era plin cu chestii mari, rotunde, ca nişte pepenaşi sau dovlecei, c-aşa se vedea forma prin pânza groasă a sacului. La gură era legat c-o sfoară răsucită de mai multe ori şi-nodată bine. M-a făcut curios. M-am aplecat şi l-am pipăit. Erau tari la atingere chestiile-alea din el, iar pe unele feţe am simţit cu buricele la degete nişte şanţuri, aşa, ca nişte crestături. Şi toate era' rotunde. Şi-atunci mă dumiri, după pipăit, că sacu' era plin cu pâine! Era pâine din aia rotundă, d-aia neagră, de se dădea la animalele din bătătură pe vremuri. Că porumbu' şi grâu' mergea la colectiv, da' pâinea neagră era atât de ieftină că oamenii cumpăra' cu sacu' şi-o dădea la porci. Cu ce să-ngraşi dobitoacele când n-ai porumb? Da' aşa se-ntâmpla numa' pe la noi, c-am auzit că-n alte părţi, prin ţară, era lumea amărâtă rău de tot, că n-avea' nici ce să mănânce, săracii oameni! S-a trăit rău în ţara asta pân

unele părți, taică... S-a trăit rău până pân '70, dup-aia a fost mai bine v'o zece ani, apoi iar a venit urgia peste noi, până l-a omorât ăştia pă cizmar...

— Şi ce-ați făcut cu sacul? i-am întrerupt eu efuziunile trecutului.

— Păi, ce era să fac? Ia, c-aveam şi eu porci în bătătură, deh! L-am luat de jos şi l-am aburcat pe por'bagaju' bicicletii. Era greu, nu glumă, peste treizeci de kile!... Da-mi ținea portbagaju' la Tohan, că-l modificasem eu cu mâna mea după ce-l luasem. Făcusem un sistem din fier forjat, să țină la greutate. Că căram pe el tot felu' de greutăți, ba de la servici', ba de la câmp. Țapănă bicicletă am avut, Tohanu' ăla!... Am prins sacu' de por'bagaj c-o cameră de cauciuc, o cameră de roată de bicicletă, mai trecută, găurită, pe care-o țineam special pentru aşa ceva legată de por'bagaj, luată de la o bicicletă mai veche, de pe timpul războiului... Şi-am pornit cu el spre casă.

Am ajuns târziu, p-un întuneric beznă. Şi nu m-am întâlnit cu nimeni pe drum, ceea ce nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci. Țiu minte c-am stat un pic în poartă, aşa, şi m-am gândit la chestia asta... Da' mi-am zis că, deh, poate că consătenii mei veniseră mai devreme de la servici', de pe la câmp, cine ştie de pe unde, şi se băgaseră la bârloagele lor, c-a doua zi, deh, trebuia s-o ia de la cap. Da' era prea frumos p-afară ca să nu mai zăbovească şi ei un piculeț, că era o noapte şi-un aer... Şi asta a fost problema care m-a mirat pe mine!...

Ei, şi-am intrat eu în curte, cu sacu' pe bicicletă, tot voios, da' mai puțin, că mă mirase tare – cum îți spusei – liniştea-aia neomenească din sat. Bumbuienii nu era' aşa...

Şi de cum am intrat pe poartă, deodată, fără niciun sunet, câinele meu a sărit ca o fiară pe sacu' cu pâine! Părea turbat, măiculiță, nu altceva! Mârâia şi gâjâia şi cu colții da' să rupă sacu', d-am fost nevoit, ca niciodată, să-i dau v'o două şuturi ca să-l fac să plece d-acolo!

— Lăbuş!!! am strigat la el. Marş la coteț, fir-ai tu al răului să fii! Marş! Ce te-a apucat, te-a lovit strechea?!

Da' câinele nu se da' bătut nici în ruptul capului. Încerca să latre aprig, că-l ştiam cum latră el de obicei, da' acum abia de putea să scoată un mârâit răguşit, rău, dă mi s-a făcut mie frică de el! Părea că-i rămăsese lătratu-n gâtlej, nu altceva!

— Lăbuş!!! am urlat la el. Fi-ți-ar viața afurisită! Marş la coteț, blestematule!

Şi l-am luat iar la şuturi, ținând bicicleta între mine şi el ca p-un scut, că chiar mi se făcuse frică de el. Cu animalele astea nu e bine să te pui nicicând, chiar dacă e-ale tale şi le-ai crescut de mici. Că animalu', domne, e animal. Nu ştii ce-i trece prin minte şi-odată te-apucă de beregăți, de scurge toată viața din tine-ntr-un minut! Nu e de joacă cu ele, domne, nu e de joacă deloc! Că câte d-astea, accidente d-astea, s-a-ntâmplat şi p-aici, pe la noi, Dumnezeule!...

M-am apropiat de casă, cu câinele sărind la mine ca apucat de streche şi cu bicicleta folosită pe post de pa-

văză. Afară, la intrarea de la bucătărie, aveam un bec agățat la streașină, dar atunci nu era aprins și m-a mirat tare și asta. De obicei, de cum se lăsa întunericu', Anica mea aprindea lumina-n curte. Da-n seara aia n-o făcuse!

— Anico! am strigat-o. Ieși, fa, d-acolo, că nu-ș' ce-are Lăbuș! Ieși cu-n ciomag, tu, și-altoiește-i v'o două pe spinare, fi-i-ar coastele să-i fie!... Ieși, fa, Anico! Anico!!!

Da' cu toate c-am strigat-o cu foc, Anica mea n-a ieșit cu niciun chip din casă. „O fi cu copiii, mi-am zis, și nu poa' să m-audă. Fir-ai tu să fii de muiere! O să am eu grijă și dă cojocu' tău!" – i-am promis, înfuriat.

Și, din cauza câinelui, am dus bicicleta-n grajd, să nu sară animalu' pe sac și să-l sfâșie. Am închis ușa la grajd și-am aprins becu'. Aveam p-atuncea un juncan și două vaci de lapte. De cum am intrat la ele, a-nceput să s-agite, să dea din copite, să se smulgă-n lanțuri, că era' toate legate cu lanțuri la iesle. Am zis c-a dat strechea-n ele, nu altceva! Ce avea', domne, toate, de să-ncura' atâta?!...

Am rezemat bicicleta d-un perete și m-am dus de le-am mângâiat pe greabăn și le-am vorbit blând, să le calmez. Da' tot nu s-a' liniștit. Ba cum mă simțea' în preajma lor, cum se foia' toate și dădea' din copite ca blestematele. „Ce să fie, mă, asta? – mă-ntrebam în sinea mea. A venit sfârșitu' lumii sau s-apropie v'un cutremur și ele-l simte?" Îmi făceam o mulțime de gânduri, care mai de care mai... d-ăsta, mai catastrofal, da' n-am mai auzit niciun alt animal din sat făcând ca ale mele, așa că n-avea cum să fie cu-

tremur. Când e-nainte de cutremur s-agită toate, peste tot, prin toate bătăturile, că ele simte dinainte ce-o să vie...

— Şi ce-aţi făcut cu sacul cu pâine? l-am întrerupt eu încet, readucându-l din nou la subiect.

Se-ncinsese bine la vorbă nea Florică Iliuţă şi-l vedeam cum îi făcea plăcere mare să retrăiască amintiri. Şi avea un aşa talent de povestitor, îşi schimba atât de dibace tonalitatea şi expresia feţei încât mă captivase. Însă, chiar dacă îmi plăcea enorm să stau să-l ascult debitând câte-n lună şi-n stele, eu mă dusesem acolo să aflu povestea sacului cu pâine şi trebuia, eram nevoit, pentru cititorii mei, să-l fac să istorisească subiectul cu pricina. Pe cât posibil, evident, căci vârstnicilor, mai ales celor înzestraţi de natură cu talent oratoric, greu le poţi stăvili amintirile.

— Sacul cu pâine? întrebă el, scuturând din cap, un pic iritat de întreruperea mea. Păi, cum zisei, am rezemat bicicleta d-un perete al grajdului, d-am liniştit animalelealea, apoi m-am întors la bicicletă. De obicei n-o ţineam în grajd, ci în casă, pe sală – nu puteai să ţii frumuseţe de Tohan, nou-nouţ, în grajd sau, mai rău, Doamne-fereşte, pă undeva p-afară! –, da' atunci intrasem acolo, în grajd, să scap de câinele ăla turbat şi să las sacu' cu pâine pentru porci. Şi am desfăcut eu cauciucu', am apucat sacu' d-un colţ, de la fund, să-l dau jos de pe por'bagaj. Şi-odată, ptiu!, odată-mi zvâcneşte mâini, de l-am aruncat cât colo!... Ce Dumnezeu!?... – zisei. Şi mă trecură bâzdâcii-aşa, din cap până-n picioare, de mă năduşii tot!

Sub ochii mei îngroziți, sacu' se zbătea pe țimentu' de la grajd ca și când în el ar fi fost nu-ș' ce animal furios. M-am tras doi pași înapoi, speriat. Juncanu', mai să rupă lanțu', nu altceva! Iar vacile, amândouă, se smucea' ca lovite de streche, dând din copite ca apucatele! Nu-mi venea să cred!...

Mi-am făcut o țâră de curaj și i-am tras sacului un șut, cu vârful pantofului. D-abia l-am atins. Animalu' din el s-a potolit pe dată. Nicio mișcare n-a mai făcut! Vacile și juncanu', la rându' lor, se potoliră și ele. O liniște d-asta d'apasă sufletu' s-a lăsat peste toate. Atunci nu mi-am dat seama de asta, da' după-aia, la câteva zile, stând eu și judecând prin ce-am trecut, mi-am amintit că nu mai auzeam nimica, nici măcar zgomotele satului, ălea făcute-n orice clipă, sunetele ălea care-ți arată că așezarea-i vie, că-n ea trăiesc oameni... Și zgomotele alea muriseră... Murise parcă tot, în afară de mine...

Ușor, tiptil-tiptil, ca un hoțoman, m-am aplecat peste sacu' de cânepă. De la depărtare de-un pas, ciucit pe vine, l-am împuns cu vârful degetului și mi-am tras mâna repede. Era moale. Și n-a făcut nicio mișcare. L-am mai împuns o dată. Același răspuns – nicio mișcare. M-a mirat mult chestia asta!...

Așa că m-am ridicat în picioare și-am început să-i dau ocol, să-l cercetez mai bine, din toate direcțiile. Își schimbase forma! Și parcă se mai micșorase – sau, cel puțin, așa mi s-a părut mie la primu' ochi. Era prea ciudată bleste-

măția aia de sac... Iar eu eram prea curios d-acuma ca să mă dau bătut...

Am lăsat deoparte şi teamă şi tot şi m-am repezit în el. L-am ridicat de gură în sus, c-o singură mână, că se uşurase bine. Ce era înăuntru nu mai era ca pâinea, era ca carnea – parcă ca carnea vie!

Atunci mi-a dat prin minte prima oară că-năuntru ar putea să fie-un câine! Sau, poate, mai mulți. Ori, poate, pisici – că oamenii de la sate aşa face cu orătăniile care să-nmulțeşte prea mult pe bătătură. Decât să facă v'un păcat cu ele şi să le ia viața, le bagă-n saci de cânepă, pe care îi duce departe de casă şi-i aruncă pe cărări mai puțin umblate, pe câmpuri şi prin păduri. De cele mai multe ori, animalele sunt găsite de oameni, care le eliberează; dacă nu mai ştiu a se-nturna acasă, se-aciuează şi ele pe unde pot şi, de cele mai multe ori, sfârşesc adoptate de oameni milostivi, prin fundu' v'unei gospodării omeneşti. Am râs când mi-am dat seama că asta găsisem şi eu şi că mă speriasem ca prostu' satului, ca şi când aş fi fost un băiețandru. Fără să mai stau pe gânduri, am tras de sfoara care strângea capu' sacului şi-am desfăcut-o...

Moş Florică răsuflă adânc şi trase mult aer în piept înainte de a reîncepe. Privirea i se schimbă dintr-o dată; din veselă şi sfătoasă, devine una rece, dură, tăioasă, ca şi când ar vrea să transmită prin ochi, înaintea gurii, că nu-i de glumă cu astfel de întâmplări, oricât ar fi ele de incredibile pentru unii.

— Ce s-o mai lungesc!? exclamă el deodată. Din sac a ieşit, domne, un copilandru-n pielea goală, care s-a-ntins şi mi-a altoit două palme ca fulgeru', d-am văzut stele verzi! N-am avut timp nici să clipesc! Apoi a zbughit-o pe uşă-afară, răzând gros, gros de tot, de mi-a-nghețat sângele-n mine!

Am căzut în genunchi, cu ochii după sacul de cânepă, dar dispăruse şi-ăla! Eram atât de speriat că-mi clănțănea' dinții în gură, da' mi-am dat seama de asta mai târziu, mult mai târziu... Obrajii-mi ardeau unde palmele copilului loviseră cu atâta putere. Simțeam cum îmi ies văpăi din față. Eram atât de uluit încât nici nu mai puteam lega un gând de altu'. Glasurile, de-acu' potolite, ale vacilor şi al juncanului ajungeau la mine ca dă pă altă lume, ca şi cum m-aş fi găsit într-un vis. Da' eram prea uimit să mai pot să mai, cum să zic?, să mai reacționez în vreun fel... Pur şi simplu, nu mai ştiam pă ce lume trăiesc!

Nu ştiu după cât timp a-nceput să să-nchege în cugetu' meu primele vorbe-ale lu' „Tatăl Nostru". Le-am repetat ca o placă stricată, mereu şi mereu, până când mi-am adus aminte toată rugăciunea. Da' cum am terminat-o şi am spus „Amin!" şi-am făcut Sfânta Cruce, toată tensiunea aia şi frica s-a' făcut fum şi-a' dispărut ca şi când nici n-ar fi fost. Şi atunci am putut să mă ridic iar în picioare. Parcă revenisem la viață după leşinătură, aşa mă simțeam. Am făcut primii paşi ca un bolnav sculat dintr-un scaun cu roate şi care atunci învață să meargă iar.

Când am ajuns în casă mi-am găsit nevasta făr' dă nici un păs, jucându-se cu copiii. S-a speriat grozav când m-a văzut. Mi-a pus palmele pe obraji şi m-a-ntrebat de ce-i am aşa-nroşiți, dar nu i-am dat răspuns. Nu ştiu ce m-a făcut să procedez aşa, însă nu le-am zis nimica alor mei în seara aia. Şi bine-am făcut până la urmă, că n-ar mai fi vrut să doarmă acolo toată noaptea!

A doua zi de dimineață, înainte să plec la Bucureşti, la serviciu, le-am povestit prin ce-am trecut. Anica n-a mai stat o secundă pe gânduri. A alergat de l-a adus pe părintele Andrei să țină slujbă de curăție. Seara, mi-a povestit Anica, speriată, c-a stat popa-n grajd mai bine d-o oră şi că n-a lăsat pe nimeni să intre până n-a terminat. Şi ne-a recomandat să dăm la abator vacile şi juncanu'... ceea ce am şi făcut în săptămâna următoare.

Am stat şi eu de vorbă cu el, duminică, la biserică, după slujbă, şi mi-a confirmat ce bănuiam:

— Ilie, tată, ăla a fost Necuratu', mă! Ai dus în grajd, la vaci, un drac, măi Iliuță... sau un pui de drac... ce-o fi fost!...

Nu mi-a venit deloc uşor să accept lucru' ăsta, dar altă explicație n-am putut să găsesc. Şi-apoi, chestii d-astea se-ntâmplă la noi în sat de sute de ani, da' oamenii s-a-nvățat să nu mai spună la nimenea, ca să nu mai creadă lumea despre ei că sunt țăcăniți, duşi cu pluta. Şi de mine râdea' colegii la servici':

— Iliuță, l-ai văzut pe dracu' gol, mă!?

Înghițeam în sec şi tăceam, râzând şi eu cu ei, cântându-le în strună. Căci lumea, domnu' meu, e rea când vine vorba de lucruri d-astea ciudate. Omu', până nu i se-ntâmplă lui, nu crede şi pace bună! Iar când simte pe pielea lui şi vede cu ochii lui, e luat în batjocură şi, din cauza asta ține mai mult în el. Întâmplări d-astea sunt peste tot în lume, da' n-o să auzi despre ele decât foarte rar, tocmai din cauza asta. Nu e uşor să crezi că mai e şi altceva cu noi, aici, pă lumea asta! Nu-i deloc uşor!...

M-am despărțit de nea Florică Iliuță cât se poate de cordial, mulțumit de documentarea pe care am făcut-o. În plus, aşa cum vă spuneam la începutul acestui capitol, tot el mi-a îndrumat paşii către următoarea întâmplare, petrecută într-un sat apropiat de Bumbuia, Catanele. Protagoniştii întâmplării sunt prieteni cu nea Florică, aşa că nu mi-a fost deloc greu să-i găsesc şi să-i conving să-mi povestească prin ce-au trecut. Iată despre ce este vorba:

VACA ŞI EXTRATEREŞTRII

Tăcerea veşnică a acestor spaţii
nemărginite mă înspăimântă.
Blaise Pascal

— Trecuseră vreo două ceasuri după miezul nopţii când mi s-a făcut de... deşertat băşica udului – povesteşte G.G., un bărbat la 72 de ani, încă în putere, cu o barbă albă, îngrijită, şi nişte ochi albaştri, curaţi, scânteietori, plini de viaţă. Ei, şi m-am dat eu jos din pat, de lângă baba mea...

— Un' te duci? m-a-ntrebat ea, cuprinsă de mrejile somnului, simţindu-mă.

— Pân' la closet. Dormi acolo!...

Mi-am tras un fâş pe mine, că era toamnă rece afară. Burniţa şi bătea un vânticel năbădăios dinspre ruşi. Iar când vântu' bate dinspre ruşi, să te ţii, că-i belea mare! Nu te joci cu vântu' ăsta rusescu'!...

(G.G. râde ca de-o glumă bună. Ridurile adunate pe chipul său demonstrează că toată viaţa i-a plăcut să râdă, i-a plăcut veselia, starea de bine, de fericire. Omul acesta

face parte dintr-o „rasă" din ce în ce mai rar întâlnită: „rasa celor care se bucură de viață așa cum e ea", și cu bune și cu rele. Întotdeauna astfel de oameni iau în serios fiecare zi dăruită de la Dumnezeu și o trăiesc din plin, storcând din ea tot ce are mai bun și folosind acel „bun" pentru întreaga lor ființă. Întâlnirea cu G.G. a fost una dintre cele mai plăcute experiențe din viața mea, iar faptul că am stat de vorbă cu el este, consider eu, o adevărată realizare. Și-i mulțumesc încă o dată, pe această cale, pentru toate sfaturile bune pe care, cu atâta mărinimie, mi le-a dat. Mulțumesc, G.G.!)

M-am dus la closetul din fundul curții – continuă el să depene. Cizmele de cauciuc se împotmoleau în noroi la fiecare pas pe care-l făceam. Atunci, în acea seară, am luat eu hotărârea să pietruiesc aleea până la veceu. În jurul meu, beznă s-o tai cu cuțitul, nu altceva! Nu vedeai la doi pași în față. Știam drumul pentru că eram obișnuit cu el; altfel, de-aș fi fost străin de curte, m-aș fi ciocnit de toate cele, ca orbetele. Am ajuns la closet, m-am ușurat – bine mai e când îți verși bășica mult prea plină! –, după care am dat să mă-ntorc în casă, la culcuș, la căldurică, lângă baba mea.

Soția lui îl privește cu drag. Se vede cu ochiul liber cât de mult s-au iubit de-a lungul vieții! Își zâmbesc o clipă unul altuia, iar el, încurajat, continuă:

— Pe drumul înapoi spre casă, însă, nu știu cum am făcut de mi-am aruncat ochii spre grajd. Și-am avut impre-

sia că zăresc o geană de lumină pă subt uşă! Hait! – zic. Hoţii la vacă!!!

Odată m-am îndreptat de spate! Că pe hoţi, când te calcă, trebuie să-i domini ca să-i învingi, să-i domini cu atitudinea ta, să fii mai tare ca ei. Nu trebuie să te sperie ei pe tine, ci să-i sperii tu pe ei! Căci ei sunt cei cărora le e frică să nu fie prinşi!...

M-am apropiat tiptil de uşa grajdului, furios pe cizmele alea nenorocite care clămpăneau în noroi de ziceai că le-aude tot satul. Am lipit urechea de uşă, încercând să disting ce se întâmplă înăuntru. Spre surprinderea mea, n-am auzit niciun glas, nicio voce, aşa cum mă aşteptam. Tot ce-am reuşit să percep a fost un fel de... bâzâit moaleş, aşa, ca de motoraş d-ăla de ventilator, iar după ce mi-am încordat auzul mai tare, am izbutit să mai prind şi nişte gemete stinse. Şi nu mică mi-a fost mirarea când am realizat că gemetele-alea veneau de la... vaca mea!

Zic – „Măi, să fie! Ce i-or face ăştia vacii?! O vrăjesc, cumva, ca s-o ia mai uşor?!". Că auzisem eu, mai demult, că sunt unii hoţi care vin la furat de animale pregătiţi cu tot felul de incantaţii d-astea ciudate, care mai de care mai dubioase. Asta se întâmplă mai ales la cai, că ei sunt mult mai inteligenţi decât bovinele, însă nu era exclus ca ticăloşii să aibă vrăji şi pentru vaci. „Na! – mi-am spus în gând, uluit de-a binelea. Ai trăit, G., s-o vezi şi p-asta!"

M-am uitat în jur după un obiect pe care-l puteam folosi ca armă, să mă apăr sau să lovesc. Lângă un colţ al pe-

retelui din fund al casei – de care era lipit grajdul, am dat, printre alte unelte agricole puse acolo la adăpost, sub streaşina largă, să nu le plouă, peste o coadă veche de lopată. Era groasă şi noduroasă. Am cumpănit-o bine în mâini: era tocmai bună! Şi m-am întors iar la uşa grajdului, mai încrezător în mine acu', cu paru-n mână. Vezi dumneata, tot timpul m-am întrebat de ce au oamenii nevoie de o prelungire a forței lor, când tot ce le trebuie, absolut tot ce le trebuie ca să învingă, le-a fost dat de Dumnezeu încă de la facerea lumii?...

Tace, gânditor. Am presupus că îşi formulează răspunsul la întrebarea pe care tocmai o emisese, aşa că am tăcut şi eu, privindu-l atent. Am învățat, de-a lungul anilor, că nu e bine să-i zgândăreşti foarte tare pe intervievați, că nu e bine să le impui un drum strict delimitat pe care să meargă cu povestea lor, pentru că acest lucru îi irită, îi face să se închidă în ei şi să nu mai spună tot ce ştiu, pentru că vor să scape mai repede. Dar dacă-i laşi în voia lor şi doar, din când în când, le mai sugerezi – nu indici, ci sugerezi –, direcția de mers, ei te vor asculta şi vor proceda ca atare. Aşa că l-am lăsat pe G.G. să-şi limpezească gândurile; soția lui mi-a mulțumit pentru asta din priviri, zâmbind împăciuitoare. Erau nişte oameni pe care rar îi întâlneşti la sat – o familie de țărani citiți, iubitori de carte, culți chiar, cu un bagaj de cuvinte şi expresii de-a dreptul uluitor, dar fără diplome. Însă astea nu contau pentru ei nici cât o ceapă degerată.

— Pe sub uşa grajdului nu mai ieşea nicio lumină – reia G.G. deodată povestirea, fără să-mi arunce nici măcar o privire. M-am temut că m-au simţit şi şi-au stins lanterna sau lampa sau ce mama lor aveau ei acolo! Cu ciomagul strâns în mână, m-am oprit la un pas de uşă, ca o stană de piatră. Cred că dacă m-ar fi văzut cineva din sat aşa, cum arătam eu acolo, ca o statuie de ceară înţepenită în miez de noapte, s-ar fi prăpădit de râs, nu altceva! Însă n-aveam curaj să mişc un deget!...

Deodată, în grajd a sclipit o lumină puternică şi vaca a mugit o dată, scurt, a durere, apoi a tăcut. Am simţit cum îmi vine iar energie în mine când m-am gândit cum îmi chinuie nenorociţii ăia animalul! Şi m-am repezit, decis, am dat uşa grajdului de perete şi am strigat cu cel mai înfiorător glas de care eram eu în stare: „Mă ticăloşilor, ce faceţi voi aici, măăă!?".

Soţia lui îmi face semn din cap, surâzând uşor, ca şi cum ar vrea să-mi spună: „Acum, acum fiţi atent la el!".

— Am înlemnit! exclamă G.G., făcând ochii mari şi deschizând larg gura, mimând probabil reacţia de atunci. Vaca mea, un animal de o mărime apreciabilă, era... cu picioarele-n sus, culcată pe spate! Iar la coada ei şi la bot, doi omuleţi, ca doi copilaşi!... „Măăăăă!!!", am strigat la ei. Dar şi ei erau la fel de surprinşi ca mine. S-au dezmeticit însă repede şi cel de la coada vacii a tras de-un furtunaş argintiu, subţire, cam de-o jumătate de metru lun- gime, care fusese băgat în... ei, ştiţi dumneavoastră,

în... vacă. Ăl de la bot a-ndreptat o cutiuță spre mine. Din ea a răsărit o lumină albastră care mi-a lovit ochii şi d-atunci n-am mai ştiut nimica. Am leşinat... Dus am fost. M-a trezit nevastă-mea...

— Da, îi luă vorba femeia. Eu am auzit vaca alergând şi zbierând prin curte şi-am ieşit să văd ce s-a întâmplat. Că dacă nu era vaca, îl descopeream pe G. abia dimineață. Şi s-ar fi putut îmbolnăvi acolo, ori chiar să moară de frig. Nu se ştie niciodată ce ți-e cu pământu' ăsta de pe la noi, că-i rece noaptea chiar şi-n verile cele mai călduroase!...

— Când mi-am revenit, continuă G., aveam o durere de cap d-aia surdă, ştii, pe care-o suporți de suportat, dar care-ți mănâncă mai mult nervii decât...

— Lasă, dragă, durerea de cap! intervine soția lui. Zii de vacă! Dânsul pentru povestea cu vaca a venit aici la noi!

G.G. se uită la mine şi zâmbeşte. Are în ochi o luminiță neobişnuită care pare să spună că ceea ce i s-a întâmplat era ceva... aşteptat, ceva care, la urma urmei, era firesc să se întâmple, căci omul este sortit, cât trăieşte, să treacă printr-o multitudine de experiențe de viață, care mai de care mai pline de emoții şi sentimente şi senzații... În loc să-mi spună toate astea, bătrânul a ridicat degetul arătător al mâinii drepte în sus şi, ca şi când ar fi urmat un anunțat deosebit de important, a cerut linişte. Gestul său a fost atât de categoric încât nici eu nici soția lui n-am mai îndrăznit să scoatem vreun sunet.

— Am prins vaca, spune el, iar a doua zi, dis-de-dimineață, l-am adus pe medicul veterinar s-o consulte. Nu i-am spus de la început la ce-am fost martor. Am fost curios să văd ce descoperă el. Căci eram mai mult decât convins c-o să descopere ceva. Şi, într-adevăr, după ce s-a chinuit cu mâna prin... prin aia a vacii, a scos dinăuntru o chestie argintie de metal, rotundă, mică, aproape cât un bob de mazăre. S-a uitat îndelung la ea, întorcând-o între degetul mare şi arătător ca pe-o mărgică prețioasă.

— Ce dracu' mai e şi asta, nea G.?! a făcut el uimit, fără să-şi ia ochii de la obiectul ăla straniu.

— Mmm, nu ştiu, i-am răspuns. Tocmai d-aia te-am chemat pe 'mneata, ca să-mi spui!

— Ai dat vaca la montă? întrebă el, dur.

— Nu.

— Atunci... de unde ştiai că e... montată?

— N-am ştiut. Mi-am închipuit...

Şi i-am povestit toată tărăşenia, cu nevastă-mea de față. Mă uitam la ei, la amândoi, şi-mi dădeam seama că nu prea le venea să creadă, dar mărgica argintie scoasă din vacă era o dovadă destul de puternică, iar faptul că nevastă-mea mă găsise în stare de inconştiență, era, iarăşi, un atú în favoarea mea. Medicul veterinar, om mai tânăr ca mine cu vreo cincisprezece ani, s-a mai uitat o dată la bobița de metal dintre degete, o dată la mine, apoi mi-a întins-o repede, cu un gest de nerăbdare, ca şi când ar fi vrut cu tot dinadinsul să scape de ea.

— Nea G., mi-a spus, uite care-i treaba! Eu te cred, da' nu pot, bre, să scriu în fişă toate astea şi nici despre monta vacii n-am cum să scriu. Că dacă se află ne leagă ăştia pe-amândoi!... Ţi-o spun pe şleau: mi-e frică! Am femeie, am copii, nu pot să risc. Da' îţi dau un sfat: eu îţi fac act, iar mata ia vaca şi du-o la abator, fără să mai pomeneşti la nimeni ce s-a-ntâmplat cu ea!...

N-am chibzuit prea mult la sfatul doctorului veterinar. Eram pe vremea comuniştilor şi ăia, pentru o poveste ca asta, erau în stare să-ţi ia mau' imediat. Aşa că, am luat actul de la medic, iar peste două zile am dus vaca la abator. Era bună de lapte, săraca, dădea până la 22 de litri pe zi, dar n-aveam cum s-o mai ţin. N-am luat cine ştie ce bani pe ea, dar cu ce-am mai avut, ne-am putut permite să luăm o juncă tânără...

— Şi cu bucăţica aceea de metal... – încerc eu să-l îndrept spre ce mă interesa.

— Bobiţa... Păi, bobiţa am pus-o bine, într-un borcan cu capac, d-ăla cu filet, pe care l-am ascuns în şifonier.

— O mai aveţi?! am exclamat eu, entuziasmat.

G.G. râde şi clatină din cap.

— Nu, răspunde el. În seara zilei în care-am dus vaca la abator, a dispărut şi bobiţa de metal. Cred c-au venit şi-au luat-o direct din casă, când dormeam noi...

Entuziasmul mi se stinge, încetul cu încetul.

— Cum arătau? întreb.

— Cine?

— Omuleții aceia.

— Am stat şi m-am gândit mult la ei. Atunci, în seara aia, n-am putut să-i observ mai mult, dar noroc că am o memorie fotografică excelentă şi îmi aduc aminte toate detaliile. Erau micuți, v-am zis, ca nişte copii de 10-12 ani. Purtau nişte costume maronii-roşiatice, dintr-o bucată, iar capetele le aveau protejate de nişte căşti rotunde, ca nişte acvarii de-alea din filme, nişte boluri de sticlă fumurie. În picioare purtau un fel de ghete, ca nişte cizmulițe, care făceau corp comun cu costumul acela dintr-o bucată. Nu ştiu dacă aveau mănuşi; culoarea mâinilor lor era albicioasă, aşa, ca de mort, şi aveau doar trei degete, groase cât ăsta al meu, mare. Nu le-am văzut ochii, nu le-am văzut gurile, nu le-am văzut urechile, şi să ştiți – completează el râzând –, nu le-am văzut nici vreo pereche de antene. Atât am putut să observ şi atât îmi aduc aminte...

— Dar glasuri, voci, sunete ați auzit? l-am întrerupt eu, grăbit, ca să-l mențin în starea aceea de dezvelire a amintirilor.

— Sunete... În afară de bâzâitul ăla pe care l-am auzit de-afară, nimic! Niciun sunet, niciun glas. Nimic... Parcă ar fi fost muți, nu altceva! Că şi eu m-am întrebat, la o vreme... Nopți întregi am petrecut cu ochii-n tavan, răscolindu-mi memoria şi încercând să-mi explic ce naiba am văzut la mine-n grajd. Acu', să nu mi-o luați în nume de rău, dar am stat eu şi-am judecat şi am ajuns la concluzia că nu puteau să fie decât ființe de pe alte planete,

extratereştrii d-ăia cu farfurii zburătoare. Nu-mi închipui să existe aşa fiinţe aici, pe Pământ, că dac-ar fi existat, s-ar fi auzit de ele într-un fel sau altul. Chestia e – şi i-am zis şi femeii mele –, că sunt unul dintre puţinii care au avut şansa să vadă cu ochii lui extratereştri, să se afle la doar câţiva paşi de ei, aproape să-i atingă! Sunt un răsfăţat al sorţii, nu-i aşa?

I-am răspuns, evident, că este, într-adevăr, un răsfăţat al sorţii, i-am mulţumit pentru informaţii şi pentru primirea aceea extraordinară şi am încheiat discuţia despre apariţia fiinţelor stranii în grajdul lui. L-am căutat apoi şi pe medicul veterinar, însă, din nefericire, acesta decedase cu numai doi ani înainte.

Astfel, singura sursă a informaţiei despre apariţia extratereştrilor era G.G. – el era singurul care îi văzuse, iar soţia lui apucase să vadă doar aparatul acela micuţ, extras de medic din uterul bovinei. M-am mulţumit cu atât, dându-i crezare lui G.G. Căci omul nu era unul pe care să nu-l poţi crede...

APARTAMENTUL

Eu însumi nu înțeleg tot ce se petrece,
așa că nu am cum să-ți explic ție!
J.R.R. Tolkien

Povestea care urmează s-a întâmplat unor persoane care şi-au exprimat intenția de a rămâne anonime atât numele lor, cât şi locul unde s-au petrecut cele ce urmează. Le satisfacem dorința, specificând, totuşi, că informația inițială despre această întâmplare stranie mi-a parvenit prin intermediul unui bun prieten de-al meu, director la o agenție imobiliară.

* * *

— Eram extraordinar de bucuroşi! începe el povestea. În sfârşit, reuşisem să ne mutăm în *casa noastră!* Atunci, în 1994, o asemenea realizare era un vis aproape imposibil... Şi, din păcate, a rămas la fel şi astăzi, pentru foarte multe familii tinere de români. Evident, lucrurile şi viețile

se aşează odată cu trecerea timpului, la cei care luptă să învingă, dar, vorba aia!, oamenii au nevoie de case la tinerețe, ca să-şi poată întemeia un cămin, o familie, să aibă de unde să pornească dimineața şi unde să se-ntoarcă seara!... Pentru asta ne-am bucurat şi noi atunci – eu şi soția mea –, în acea minunată seară de mai. Eu aveam 28 de ani, iar ea 25. Şi stătusem cu chirie, domnule, nu mai puțin de patru ani, peste 1500 de zile de chin, de mutat de colo-colo prin tot oraşul, după bunul plac al altora, de certuri cu proprietarii, de privațiuni financiare... Cât am locuit cu chirie, n-am izbutit să ne luăm aproape nimic prin casă, haine – doar strictul necesar, iar de pus de-o parte – cu mari eforturi: ore suplimentare, second-job-uri, mici comisioane şi afaceri de intermediere, toate acestea pentru a reuşi să strângem ceva pentru casa visurilor noastre. Cum se-aduna o sumă mai acătării, cum o schimbam în dolari sau mărci – pe-atunci era la putere marca germană, nu ca acuma, euro... Schimbam ca să nu se devalorizeze, că inflația aia nenorocită ne mânca sufletul, nu altceva!...

Ei, şi ca să n-o mai lungesc, pe la începutul lunii mai, în 1994, aude nevastă-mea vestea, la serviciu, de la o colegă: un apartament cu două camere era scos la vânzare într-un bloc de pe strada ei. Când a întrebat-o de preț, tipa n-a ştiut ce să-i spună, dar a promis că se interesează de cum ajunge acasă şi ne sună.

— Şi s-a ținut de cuvânt, intervine soția. După ce ne-a comunicat prețul, am sărit în sus până la tavan! Am ți-

păit ca apucații și-am chiuit de bucurie de ne-au bătut vecinii în calorifer! Aveam aproape optzeci la sută din sumă! Îl luam! Puteam să-l luăm! „Nu știu cum facem rost de încă 800 de dolari, dar îl luăm!" – i-am spus soțului meu, aproape isterică de fericire.

— „Da", am asigurat-o eu atunci. „Îl luăm, draga mea!" N-aveam nicio idee de unde-o să iau eu atâția bani, dar am decis s-o fac! Iar când iei o decizie cu inima, este imposibil să nu-ți iasă, domnule! Imposibil! Am observat asta la aproape toate lucrurile importante pe care le-am făcut în viață: cum pui suflet, cum se face! Cred că atunci când te implici sufleteşte, te ajută şi Dumnezeu, altfel nu se explică... Ca să vedeți că am dreptate, iată ce s-a întâmplat.

A doua zi, dimineață, pe la şase, a sunat telefonul. Era şeful meu, care mi-a zis să mă echipez şi să mă duc repede la Gara de Nord, că la opt fără zece am tren spre Braşov. Era o afacere de încheiat acolo, o afacere bună de tot, îl sunase peste noapte un tip, un austriac, partener de-al lui de afaceri. Aveau să sosească din străinătate nişte materiale şi nişte subansamble la o serie de maşinării mai complicate... N-are rost să vorbesc acum despre ele... În sfârşit!... Iar din deplasarea asta, mie avea să-mi dea şeful o primă, pe loc, de... 200 de dolari! Ce să vă spun, am zburat, nu altceva!

— Între timp, în ziua aia, cât a fost el la Braşov, eu m-am dus cu colega mea să vedem apartamentul – reia soția po-

vestea. Era situat la parter, într-un bloc construit prin anii '60, un bloc din acela sănătos, din cărămidă roşie. Iar strada era atât de liniştită şi zona atât de bună, că nu mi-a venit să cred ce noroc a dat, aşa, deodată, peste noi! Am stat de vorbă cu agentul imobiliar care se ocupa de vânzare. Mi-a arătat toată casa: o sufragerie mare, imensă, luminoasă, un dormitor cochet, larg şi el, cu pat pe mijloc, aşa cum ne plăcea nouă, iar bucătăria, ei!, când am văzut-o, nu mi-a venit să cred: o splendoare, nu altceva! Noi, pe unde ne perindasem cu chirie, avusesem parte numai de chichinețe din alea nenorocite, unde abia de-aveam loc să ne învârtim două persoane... Baia, ce-i drept, nu era ea foarte spațioasă, dar acum chiar că nu mai conta! Putea să fie o simplă cabină cu duş! Era *apartamentul visurilor noastre!* Am discutat cu agentul şi am stabilit să-l luăm într-o săptămână, cu banii jos. Când l-am întrebat de ce costă numai atât de puțin, omul mi-a zis că proprietarul este în vârstă şi vrea să plece la fiica lui, în Canada, pentru că în țară nu mai are pe nimeni. Şi că fata lui are o situație serioasă acolo, că e măritată cu-n bancher sau cam aşa ceva. Iar bătrânul a cerut pe apartament doar atât cât să-şi poată plăti singur biletul de avion până-n Canada şi celelalte mici cheltuieli de drum. Evident că nu m-a interesat să aflu mai mult... Apartamentul era în stare bună – mai trebuia el zugrăvit un pic, dar asta nu era aşa o problemă extraordinară –, dorința mea de a-l avea era imensă, aşa că... nu m-am mai gândit la nimic! La nimic!

N-avea să-mi mai stea nimeni în cale! Îl voiam, mi se ivise ocazia, şi aveam să-l iau!

— Când m-am întors de la Braşov, exclamă soţul plin de emoţie, aveam în buzunar nu 200 de dolari, cât îmi promisese şeful, ci 500! Pentru că austriacul îmi mai dăduse 300, bonus, pentru că i-a plăcut cum am făcut treaba! Ba mi-a mai şi promis că o să mă aibă în vedere pe viitor, m-a lăudăt că sunt un tip serios şi muncitor – şi s-a ţinut de cuvânt, domnule! Şi-a adus aminte de mine după trei ani de zile! Acum lucrez la firma lui, la o filială deschisă aici, la noi în ţară!

— A doua zi, dis-de-dimineaţă, l-am sunat pe agentul imobiliar, am scos banii din bancă, i-am dat un avans de 20%, a băgat actele şi, a treia zi, ne-am întâlnit cu proprietarul, în apartament. (Chipul tinerei femei începe, treptat, să-şi piardă din entuziasm. Se simte în atitudinea ei că de aici lucrurile au început să ia o turnură mai tulbure!) Ne-a primit cu răceală. Ne-a băgat în bucătărie, nu ne-a servit cu nimic, nici măcar cu un pahar cu apă, iar pe soţul meu nu l-a lăsat să-şi aprindă o ţigară, deşi el nu mai stătea în apartament de multă vreme, iar noi venisem cu banii, să i-i dăm, să luăm noi casa. Eram atât de nerăbdători, Dumnezeule! Practic, chiar dacă soţul meu şi-ar fi aprins nenorocita aia de ţigară, ar fi fumat în *casa noastră*, nu într-a lui...

— Gestul ăsta m-a enervat tare de tot şi pe mine, spune soţul, dar am strâns din dinţi şi-am tăcut. Ce era să fac?

Avusesem răbdare atâția ani, puteam să mai avem câteva zile! Ce naiba, doar nu eram copii...

— Așa, continuă soția, și eu mi-am zis la fel în gândul meu. Încă puțin, fato, încă puțin și gata! Iar bătrânul ăla nebun a început să ne spună câte ceva despre fiica lui, apoi despre soția lui, care murise cu vreo doi ani în urmă, și despre singurătate, despre cât de grea e singurătatea, apoi despre faptul că pe vremuri, în tinerețea lui, fusese student la teologie, dar nu terminase seminarul, căci se îndrăgostise la nebunie de viitoarea lui soție și, pentru că era catolic, ca preot n-avea voie să se însoare... Și el n-a putut să accepte chestia asta, n-a putut și gata! Nu ne interesa – pot să spun! – absolut deloc viața lui, dar îi cântam în strună, pentru că ne interesa al naibii de tare *casa, casa aceea!*

— Da, reia soțul. Și țin minte că l-am rugat pe bătrân să-mi arate și mie apartamentul, iar reacția lui m-a surprins cu totul: m-a trimis să-l văd singur, „dacă am chef!", așa că mi-am luat soția de mână și, deși nu se face așa ceva nici la dușmani acasă, l-am lăsat acolo, singur, în bucătărie – căci în bucătărie ne ținuse, pe niște taburete vechi, prăfuite, roase de vreme, și cred eu că și de molii, la o masă fără față de masă pe ea, vopsită în verde-închis, o vopsea scorojită care se luă de pe ea pe la colțuri... –, iar noi am mers să vedem casa. Era un apartament de vis, ce mai încolo și-ncoace! Avusesem, în sfârșit, noroc! După aceea n-am mai lungit vizita foarte mult, căci nu mai

aveam, efectiv, niciun chef să-l ascultăm pe ciufutul ăla bătrân!

— L-am părăsit bucuroşi şi ne-am mai întâlnit cu el o singură dată, când am semnat actele, dar nu la el acasă, ci la notariat, spune soția. După şase ore, eram mutați în casă nouă! Era prima noapte în *casa noastră!* Oh, cât visasem la clipele acelea... Stinsesem lumina în dormitor şi discutam unul cu celălălt, ne făceam planuri: cum să aranjăm, ce să facem, ce să luăm, cum zugrăvim – şi îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru norocul pe care ni-l scosese în cale. Eram fericiți, ce mai! Tare fericiți eram!...

Stăteam rezemată cu capul de umărul soțului meu, iar el mă ținea pe după gât. La un moment dat, simțindu-mă atât de fericită, m-am ridicat un pic şi l-am sărutat... M-a strâns în brațe şi m-am cuibărit iar la pieptul lui. Era cald, era bine în *casa noastră*. De dincolo de fereastra dormitorului răzbătea o lumină portocalie de la un bec de pe stradă, dar copacii din fața geamului filtrau razele, încălzindu-le parcă, înmuindu-le... Şi atunci, când tocmai îmi puneam urechea pe pieptul bărbatului meu, să-i ascult bătăile inimii, am... văzut-o!

Mi s-a părut că visez, prima dată! Era aşa, aidoma unor falduri albicioase de ceață în continuă mişcare... Am scos un strigăt sugrumat, mai mult un icnet, şi l-am strâns pe soțul meu de mână. În inconştiența mea, l-am strâns atât de tare că a sărit în sus din pat!... Dar eu eram speriată de moarte...

— Da, o întrerupe bărbatul, m-a apucat de mână aşa, dintr-o dată, şi-atât de puternic încât am zis c-a făcut, Doamne fereşte!, vreun atac de cord! Am sărit din pat şi am ţipat la ea: „Ce-ai? Ai păţit ceva?!". A încercat să îmi răspundă, dar vorbele păreau că refuză să-i mai părăsească buzele. A scos doar nişte sunete gâtuite şi mi-a făcut semn cu mâna, disperată, spre colţul încăperii. „Ce e?!" am întrebat-o din nou. „Ţi-e rău? Chem salvarea?!" Credeam, deh, că de emoţie că ne-am mutat în casa noastră, a suferit vreo criză, ceva... Dar m-am uitat înspre locul indicat de ea. Şi... am văzut-o, am văzut-o şi eu!...

Stătea acolo, fluturând toată, în colţul dormitorului, aproape de fereastră, iar lumina ce venea de-afară trecea prin ea, proiectând pe perete doar umbrele copacilor din faţa geamului. Avea umeri, avea cap, avea trup, dar nu avea picioare... Se pierdea, de la mijloc în jos, într-un întuneric lăptos, sinistru. Doamne, prin ce-am putut să trecem în noaptea aia!...

Rămăsesem ca prostu' în picioare, lângă pat, pierdut de groază. Iar spectrul ăla nu spunea nimic, absolut nimic. Se vălurea încet şi ne privea. Sau... oricum, am avut eu impresia că ne privea, pentru că nu i-am văzut ochii deloc! Nu mai ştiam ce să fac, prin minte îmi treceau gânduri după gânduri, hotărâri după hotărâri, dar nu mă puteam mobiliza să trec la acţiune, nu puteam să găsesc în mine impulsul ăla care să mă scoată din starea aceea îngrozitoare. Nevastă-mea înţepenise în pat, incapabilă să

mai scoată o vorbă, mută de frică... Mie, ce să spun, simțeam cum mi se înmoaie genunchii... Nu știu cum să zic, dar parcă ne prinsese în mrejele ei, parcă ne luase mințile, ne vrăjise, ne mințise sufletele...

— Nu știu de unde am găsit eu curaj să mă-ntind și să aprind veioza, zice soția, vizibil marcată de amintirea acelei nopți. Drept să spun, atunci nici nu mi-am dat bine seama că fac asta! Am aprins-o instinctiv, am aprins-o pentru că trebuia să fac ceva, trebuia să acționez. Nu mai puteam rezista în starea aia; și cred că dacă mai stăteam mult așa, în acea tensiune, aș fi făcut vreun atac de inimă ori mi s-ar fi spart vreun vas, ceva...

Ei, și cum am aprins lumina, cum a dispărut! Brusc, ca și cum nici n-ar fi fost. Pentru o clipă am avut impulsul să sting din nou veioza, să văd dacă mai era acolo – poate că se vedea numai pe întuneric! –, dar n-am mai găsit curajul să o fac. Atunci și-a revenit și soțul meu.

„Ce-a fost asta?!", a exclamat el, cu ochii ieșiți din orbite. „Ce *mama dracului* a fost asta, femeie?!" N-am știut ce să-i zic, așa că am rostit și eu primul cuvânt care mi-a venit în minte: „Fantoma...". „Ce?!" „Fantoma", am repetat eu, înghițindu-mi nodul din gât, „cred că a fost fantoma... nevesti-sii". „Nevasta cui?!", n-a priceput soțul meu. „A moșului, dragă! A bătrânului de la care am cumpărat apartamentul!..."

— Ce mama mă-sii!? am sărit eu nervos – zice soțul. Ce fel de-apartament am cumpărat? Unul bântuit?!

Soția mea s-a uitat la mine cu nişte ochi în care se adunase toată spaima lumii – urmă el. N-o mai văzusem niciodată aşa! Aproape că m-am speriat de ea, cu ochii ieşiți din orbite, cu fața schimonistă de acea teroare nemărginită. Vroia să zică ceva, dar abia putea să îngaime câteva sunete adânci, guturale, dureroase. O mână îi stătea înfiptă-n plapumă, alături, sprijinindu-se în ea, iar cealaltă i se răzvrătea spasmodic în poală, ca şi când ar fi avut voință proprie. Mi-am dat seama cât de înspăimântată este observând cu câtă forță strângea plapuma. Degetele i se albiseră de efort! Şi, într-o clipă, am realizat care era cauza stării ei: fantoma femeii era... în spatele meu! Mi s-a ridicat părul pe ceafă! Picioarele m-au lăsat brusc şi am căzut în genunchi. Nu ştiu cum am întors capul... şi am văzut-o!

În momentul acela n-am mai judecat niciun pic. Nu mai eram în stare de nimic. Tot ce mi se putea închega în mintea-mi răvăşită de groază era o frază, o frază plină de uimire, care părea să se repete la nesfârşit: „A apărut şi pe lumină!... A apărut şi pe lumină!... A apărut şi pe lumină!..."

Nu ştiu cum să vă zic, dintotdeauna m-am considerat un bărbat curajos, unul căruia nu-i e teamă, ştiți, de neştiut, dar atunci, în acele clipe, când am fost, ca să zic aşa, față-n față cu bizonul, tot curajul meu s-a năruit ca un castel din cărți de joc. Omul are tot felul de reacții în momentele de criză şi, drept să spun, doar atunci îți poți da

seama care este, cu adevărat, caracterul său. Doar când se află, cum spuneam, față-n față cu bizonul, poți să vezi care-i bărbat şi care-i... glugă de coceni, vorba aia! Eu, atunci, am fost glugă de coceni... Şi nu mi-e ruşine să recunosc. Nu. Nu mă mai confruntasem niciodată cu aşa ceva, nu ştiam despre fantome decât ce se spunea prin filme – iar cum filmele sunt, aproape cu toatele, menite să te bage-n sperieți, asta era şi reacția mea în prezența fantomei. Nu te joci cu aşa ceva, e o frică din aia care te pătrunde până-n rărunchi, care trece prin tine şi-ți impregnează fiecare celulă a corpului, e o frică de care, atunci, ai impresia că nu vei mai scăpa niciodată. E ca un coşmar – iar coşmaruri ați avut cu toții, şi ştiți cum e. Numai că din coşmaruri te mai şi trezeşti. Noi eram vii şi treji şi nu aveam din ce să ne trezim. Aceea era *realitatea*, crudă, rea, dureroasă!

S-a apropiat plutind de mine, vălurindu-se ca bătută de un vânticel molcom de început de toamnă. Încet, încet de tot, a întins o mână, cu degetele răşchirate, străvezii, către fața mea. Am încercat să mă feresc din calea ei, dar muşchii îmi paralizaseră, nu mă mai puteam mişca, nu mai puteam face niciun gest, eram la cheremul arătării. Când palma ei mi-a atins fruntea, am simțit o răceală puternică, aşa, dintr-o dată, ca şi când mi-ar fi aşezat pe piele un cub de gheață tocmai scos din congelator. M-am cutremurat, inconştient. Am îndreptat privirea spre fața ei. Nu am putut să-i zăresc ochii – erau doar două găuri întune-

cate prin care lumina ce venea de-afară, de dincolo de geam, nu răzbătea absolut deloc. Trăsăturile feței ei păreau cele ale unei femei mature, dar detaliile se pierdeau în valurile diafane de ceață din care era formată. O apariție ectoplasmatică – cum aveam să aflu mai târziu, când m-am apucat să cercetez domeniul – pură, simplă, comună. O fantomă ca toate fantomele!

Râde, destins.

— Acum râd, continuă el, dar atunci cred că mai aveam un pic şi făceam pe mine, nu altceva! M-a mângâiat pe cap, cu mâna aia rece a ei, m-a mângâiat de câteva ori, apoi s-a retras, uşor, la un pas de mine. Şi s-a dizolvat, încet-încet, până când n-a mai rămas nimic din ea. A dispărut ca un fum, ca şi când nici n-ar fi fost...

Am avut nevoie de câteva minute bune ca să-mi revin, să pot să fac o mişcare cât de mică. Primul lucru pe care l-am făcut imediat a fost să întorc capul către soția mea, să văd ce face ea. Mi-era frică să nu fi pățit ceva! Dar era în ordine. Rămăsese tot acolo, în şezut, în mijlocul patului, cu ochii pierduți în zări numai de ea ştiute, fixă ca o stană de piatră. M-am liniştit în privința ei şi, cu eforturi apreciabile, m-am săltat în genunchi şi m-am sprijinit de marginea patului. Nu ştiu cum să vă spun, dar mă simțeam ca după o zi de tras la jug! Întregul sistem muscular fusese parcă supus unui efort de neimaginat, iar acum, după ce totul trecuse, efectele efortului se făceau simțite într-un mod devastator, aproape doborându-mă. Cu toa-

te acestea, m-am târât spre pat şi am întins mâna către nevastă-mea. Atât aştepta, doar o atingere, ca să-şi revină la realitate...

— Da, preia ea firul poveştii, doar m-a atins încet pe picior, că mi-am şi revenit. Şi când l-am văzut acolo, jos, la marginea patului, lipsit aşa de putere, alb la faţă ca foaia de hârtie, nu ştiu, parcă Dumnezeu mi-a dat forţă să mă reped să-l ajut. S-a ridicat cu greu, sprijinindu-se de umărul meu. „A plecat", mi-a spus. „Ce ţi-a făcut?", l-am întrebat. „Nimic. M-a atins, aşa, de câteva ori, ca şi când m-ar fi mângâiat... Era foarte rece! Foarte rece!" „Rece?!" „Da", mi-a spus el, cu glas obosit. „Acum hai afară. Nu mai dormim aici!" L-am sprijinit până la uşă şi, pas după pas, şi-a revenit şi el şi a fost în stare să se ţină pe propriile picioare. Apoi a mers de unul singur...

Se privesc amândoi lung, adânc, parcă ar retrăi din plin acele momente de coşmar.

— În seara aia am dormit la o vecină de pe palier. I-am povestit ce ni s-a întâmplat, iar ea ne-a crezut fără tăgadă. Îl auzise pe fostul proprietar chiar stând de vorbă cu arătarea. Ei, vecinii, interveniseră la un moment dat, chemând un preot, dar bătrânul nu-i permisese să intre în casă. Îl gonise, iar ei nu mai insistaseră. La urma urmelor, pe ei nu-i afecta cu nimic... Nu intervenea în niciun fel în viaţa lor...

— Am vândut apartamentul în mai puţin de-o săptămână. Am luat pe el o sumă dublă faţă de cât dădusem

noi, pentru că l-am vândut unei firme. I-am spus patronului încă de la început despre problema cu fantoma, dar a râs şi-a zis că nu-l deranjează absolut deloc. Am mai trecut pe la el de vreo două ori şi niciodată nu s-a plâns de apariţia arătării. Ori a găsit el o cale de convieţuire cu ea, ceea ce noi n-am reuşit, ori n-a mai apărut niciodată, seara aceea fiind la ultima ei... evoluţie pe scena realităţii. Oricum, noi ne-am ales şi cu casă şi cu bani, ceea ce n-a fost rău deloc. Dar nu ne dorim să ni se mai întâmple vreodată aşa ceva!...

PITICUȚUL DIN PĂDURE

Nu te înspăimântă decât ceea ce
mintea nu poate să înțeleagă.
A.P. Cehov

Ion Ionel avea 17 ani când a văzut *piticuțul*. Din acel moment, viața lui s-a schimbat radical. Întreaga lui existență a devenit o continuă căutare a vietăților pădurii. Povestea lui Ion Ionel s-a petrecut la începutul secolului al XX-lea şi ne-a fost istorisită de nepotul dânsului, care – fermecat de viața bunicului – i-a călcat pe urme. Pentru ca pădurile cu pricina să nu devină adevărate locuri de pelerinaj pentru turişti şi tot felul de „cercetători" şi „căutători", nu ni s-a permis să dezvăluim locația exactă, așa că ne conformăm acestei dorințe. Şi asta chiar cu plăcere, pentru că trebuie să ne protejăm legendele, ca ele să trăiască şi să rămână vii şi pentru generațiile care vor veni după noi. Căci oamenii, indiferent în ce epocă trăiesc, au nevoie de legende pentru a putea să supraviețuiască. Cele de prin partea locului vorbesc despre *pitici, piticuți* sau

omuleți ca despre un neam aparte de oameni foarte, foarte mici de statură, care şi-au găsit sălaş în adâncurile neumblate ale codrilor seculari din Carpații Orientali. Prin satele din zonă există de sute şi sute de ani istorii extraordinare despre *piticuți* – dar mai ales despre minunatele comori pe care aceştia le ascund de ochii oamenilor în vizuinile lor din adâncul pământului. Din când în când, grupuri de tineri curioşi, învolburați de visuri de îmbogățire, s-au aventurat în căutarea *omuleților*, însă niciunul nu s-a întors vreodată cu tolba plină.

Au existat, totuşi, câțiva indivizi care au avut şansa să le iasă în cale un *piticuț* sau mai mulți. De fiecare dată, însă, omuleții se făcuseră nevăzuți în desiş ca printr-o magie. Zadarnic îi căutaseră oamenii după aceea. Dispăruseră pentru totdeauna.

Bătrânii satelor răspândiseră zvon că cel care-i zărea pe *omuleți* n-avea să mai afle linişte în viață. Şi de cele mai multe ori chiar aşa era, vorba lor se adeverea. Cel care se întâlnea cu *piticuții* nu mai dormea liniştit nici măcar o noapte, cu gândul la următoarea întâlnire, în care avea să prindă un *piticuț*, să-l arate sătenilor şi să se îmbogățească de pe urma comorii la care acesta l-ar fi dus negreşit.

Norocul lui Ion Ionel – căci el aşa l-a considerat, un noroc, în pofida vorbelor deloc încurajatoare ale consătenilor săi – a venit într-o frumoasă zi de vară, în anul 1909. Era flăcău pe-atunci, dar nu lepădase încă de pe el cămaşa lungă de copil. Îi dăduseră tuleiele, însă abia spre

20 de ani avea să ia brăcinarii, să se încingă cu brâul şi să plece la horă, după fete. Până atunci era considerat tot copil, deşi el nu se mai vedea de mult în felul acesta. Un copil de 17 ani, dar, totuşi, copil; necopt, nemărturisit, nepotcovit – cum se spunea prin partea locului.

În acea dimineaţă minunată şi-a luat traista cu de-ale gurii pe-un băţ de alun, şi-a pus pe cap o pălărie ponosită de paie, cu boruri largi, zdrenţuite de vreme şi, luându-şi ziua bună de la mamă-sa şi de la tuşa Zafira, a pornit fluierând spre codru. Mergea după vreascuri pentru foc – iar asta o făcea de la vârsta de 10 ani –, în fiecare zi dăruită de la Dumnezeu cu soare şi lumină. Căci învăţase din bătrâni că *„iarna-i focu' mare-n vatră, dacă vara e îmblată"*. La început îl însoţise pe bunicul său, apoi pe tată-său, pentru ca, de vreo doi-trei ani, să se-ncumete a pleca singur în codru. Ionel străbătea pădurea în lung şi-n lat, din primăvară până toamna târziu, adunând vreascuri pentru cât era iarna de lungă. Ba, ultimii doi ani, îi făcuse vraf de lemne şi tuşii Zafira, că săraca îmbătrânise şi nu mai putea.

Băiatului îi plăcea să se-ntoarcă în sat pe înserat, cu şira uriaşă-n spinare, să fie văzut de fete şi lăudat de femei, ca un flăcău de casă, bun de însurat. Pusese el ochii pe una mai mică, de vreo 13 anişori, care-avea să se coacă taman bine când el urma să primească-nvoire la hora din sat. Pentru ea ţinea el mai ales să arate ce poate... Venea obosit din codru, după o zi de hălăduială, dar fericit până-n pân-

zele albe, după orele acelea fermecate, petrecute în sălbăticia dumnezeiască a naturii. Căci nimic, absolut nimic pe lume nu se compara cu o zi prețuită pe coclauri, în singurătate, să stai de vorbă cu păsărelele, cu animăluțele şi animalele, cu copacii, să mănânci poame sălbatice şi fragi şi mure şi bureți de gură şi lune coapte şi coarne şi câte şi mai câte, de n-aveai nevoie de boccea de-acasă!...

Dimineața şi-a petrecut-o, ca de fiecare dată, fluierând voios, bucuros de viață, luându-se la întrecere cu păsările pitulate prin frunzişul copacilor. Fiecare pas pe care-l făcea îl ducea şi mai mult în adâncul pădurii, în locuri uneori neumblate de picior de om, pe care, cu ochii umbriți de tainele adolescenței, îi plăcea să le cerceteze îndelung. Adăsta minute lungi în apropierea câte-unui tufiş, privind lung, lung, lung, la explozia unui mugur viu, curat, plin de sevă. Alteori fugea printre copaci, fără să țină cont de direcție, încercând să ia urma vreunei veverițe negricioase care, fără să-l bage în seamă, îşi vedea de salturile ei acrobatice, alergând vioaie către vizuina încărcată cu ghinde şi alune.

Umbla desculț, cu opincile atârnate pe-un umăr. Îi plăcea să simtă pământul sub tălpi, să simtă frunzele tinere şi pe cele bătrâne mângâindu-i pielea aspră, bătucită, îi plăcea să-şi îmbete gleznele în puful muşchiului verde de la poalele copacilor bătrâni, îi plăcea să-şi târască picioarele, împreună cu miliardele de gâze, peste patul de frunze moarte, să zdrobească sub tălpile sale mari crengile

uscate căzute din arborii seculari. Râdea cu vreun flutur ce izbutea să răzbată la lumină, printre coroanele copacilor înalți, plângea cu câte-o rădaşcă obosită, care abia de mai putea să-mpingă povara pe care-o căra spre găuroaia de sub frunze, unde-şi lăsase urmaşii. Şi timpul trecea ca şi când n-ar fi fost, dar el nu-l băga în seamă. N-avea nevoie de timp, cum nici timpul n-avea nevoie de el.

Trecuse de amiază când ajunse la pârâul vijelios, cu apă limpede şi curată, izvorâtă din inima de gheață a muntelui. Desfăcu tărtaca de la brâu, vărsă apa de fântână din ea şi o umplu cu licoarea vie din pârâu. Îi plăcea atât de mult aici! Şipotul apei printre pietre şi soarele dulce, care îşi vărsa razele-i de aur peste fire, transformând în mii de diamante picurii de apă de pe lespezile crescute parcă pe maluri, şi aerul, aerul acela mirosind a viață multă, ferice şi vie, toate acestea îl făceau pe tânărul Ionel să viseze cu ochii deschişi. De fiecare dată când se afla aici avea impresia că a păşit pe tărâmul Raiului propovăduit de popa Tudor la slujba de duminecă. Mai lipseau animalele ca totul să fie perfect. Iar acestea nu întârziau să apară...

După ce gusta puțină merinde din bocceaua pe care-o luase de acasă, Ionel căuta un loc tihnit, luminat de soare, şi se lungea să-şi odihnească picioarele trudite, dar, mai ales, să se uite cu nesaț la vietățile care veneau la adăpat. Pentru că nu le voia răul nici într-un fel, pentru că nu ascundea neam gânduri necurate, animalele sălbatice nu se simțea amenințate de el şi, astfel, aproape că nici nu sim-

țeau că e acolo. Își aducea aminte – cu o bucurie nemărginită! – cum, cu doi ani în urmă, un lup venise lângă el și-l mirosise din cap până-n picioare. Nu se temuse niciun pic de animal și tocmai de aceea fiara nu-l considerase un vrajmaș și nu-l mârâise o clipă dară. Altădată, câțiva purceluși mistreți veniseră și-l înghiontiseră cu râturile lor negre, până când, plictisit de joaca lor, îi alungase cu un gest moale al mâinii. Scroafa, aflată la numai câțiva metri distanță, nici nu catadicsise să se întoarcă spre el.

Cu timpul, își dăduse seama că atitudinea sa atât de naturală făcea din el o ființă liberă ca toate celelalte ființe ale pădurii, un simplu animal ale cărui necesități de supraviețuire nu puneau în pericol alte specii și, tocmai din această cauză, sălbăticiunile pădurii îl tratau ca pe unul de-al lor. Odată cu această constatare, dragostea de natură, cu tot ceea ce însemna ea – animale, plante, pietre, aer, ape și câte și mai câte – s-a intensificat atât de tare încât pleca de acasă chiar și pe vreme urâtă, alegând să înfrunte capriciile timpului morocănos doar pentru a fi acolo unde se regăsea pe sine, unde simțea cu adevărat că îi este locul.

În acea zi minunată – rămasă în amintirea lui ca fiind cea mai importantă din viața sa –, își găsise culcuș pe mușchiul moale de la baza unui copac secular crescut chiar pe malul plin de pietre al pârâului. Tocmai terminase de mâncat și, lungit pe spate, privea un uliu ce se rotea în înaltul cerului; din cauza înălțimii mari la care se

afla, pasărea părea doar un punct pe bolta albastră, luminoasă, fără pic de nor, însă el avea impresia că-i vede şi coloritul penajului, atât de bine o cunoştea. Era Erete – aşa îl botezase. Îl ştia încă de la primele lui incursiuni aeriene şi-i plăcea să creadă că o să-l întovărăşească tot timpul vieţii sale. Dăduse nume la multe animale sălbatice, dar pe niciunul nu-l strigase după nume – de fapt, nu încercase să se apropie de nicio sălbăticiune, intuind că dacă ar face asta, întreaga legătură sfântă care se crease între ei s-ar destrăma într-o secundă. Se mulţumea doar să le cheme în gând şi să le recunoască mai uşor, numindu-le pe nume.

Şi cum stătea el aşa, lungit acolo, a auzit un foşnet slab de frunziş venind de dincolo de pârâu, unde crescuseră câteva tufe sălbatice de muri copţi. Întoarse capul încet într-acolo, ca să nu sperie sălbăticiunea, curios să vadă ce era. După zgomotul pe care-l făcea părea a fi porc mistreţ, căci porcii nu prea se dădeau în vânt după deplasările silenţioase. Sub ochii uimiţi ai lui Ionel, însă, frunzişul murelui se zbătu o clipă şi, dintr-o dată, ieşi la iveală un *piticuţ*. Era un omuleţ cu o înălţime cât statul mâinii, cu picioare scurte şi groase, cu un cap mare, păros, şi nişte mâini lungi, până aproape de genunchi. Ionel căscă gura de uimire şi făcu un efort suprem de voinţă ca să nu scape vreo exclamaţie de surpriză. Nu se aşteptase la aşa ceva!

Piticuţul nu-l observă. Înaintă cu paşi mărunţi spre apa care curgea vijelioasă în albia pârâului. Mişcările lui erau

naturale, lipsite de griji, destinse, semn că nu-l văzuse şi nici nu-l simțise pe Ionel. Băiatul îl cercetă cu aviditate. Cel mai mult îi atrase atenția părul *omulețului*: era mare, des şi cârlionțat, căzându-i în plete dezordonate pe umerii largi. Avea barbă şi mustață şi acestea păreau cumva tunse – tăiate, probabil, cu vreun cuțit, dar evident, nelăsate să crească foarte mult. Pe gât nu avea păr şi Ionel putu să-i remarce pielea brună, ca şi când ar fi fost arsă de soare. Peste trupu-i îndesat purta o... haină fără mâneci, un fel de surtuc drept, grosolan, care-i atârna până la o palmă deasupra genunchiului; materialul din care era făcut părea a fi fibră neprelucrată, împletită, de plante sălbatice. Era maroniu deschis, iar la brâu era prins cu un fel de centură de piele gri; Ionel îşi dădu seama, la o privire mai atentă, că centura respectivă era, de fapt, o piele simplă de şarpe. *Piticuțul* avea păr pe brațe şi pe picioare, însă nu atât de mult încât să-i acopere pielea brună a corpului. Tălpile lui erau mari, disproporționat de mari comparativ cu restul trupului şi nu purta niciun fel de încălțări.

Fără să țină cont de nimic, *omulețul* veni până la marginea pârâului şi se aşeză pe o piatră plată, băgând tălpile sale mari în apa limpede, vrând parcă să-şi răcorească picioarele după o cursă lungă şi obositoare. Ionel putu atunci să îi remarce trăsăturile feței. Chipul său nu era tocmai frumos, căci avea sprâncene stufoase, groase, cu arcade proeminente, iar nasul părea disproporționat de lung, cu

un vârf ascuțit, ușor lăsat, ca un cioc de pasăre răpitoare. Avea buze groase, cărnoase, maronii. Iar ochii, ei bine, ochii *piticuțului* erau mici și negri și vii și tot timpul în mișcare, ca și când ar fi vrut să cuprindă totul cu privirea, dornic să nu-i scape nimic important. Cu toate acestea, pe Ionel nu-l remarcă prea curând. E-adevărat că nici tânărul nu făcu vreo mișcare și nu-i dădu *omulețului* vreun motiv de alarmare. Evită tot timpul să-l privească drept în ochi, căci știa prea bine, de la celelalte sălbăticiuni ale pădurii, că dacă ar fi picat pe aceeași rază vizuală cu acesta, i-ar fi atras negreșit atenția.

Piticuțul își bălăci o vreme picioarele în apa rece a pârâului, apoi se aplecă și luă apă în pumnii lui mari, făcuți căuș, sorbind cu sete din ei. Brusc, îngheță în poziția în care se afla, cu ochii mari deschiși, urechile ciulite și nasul adulmecând neîncetat aerul. Simțise ceva. Ionel observă schimbarea de atitudine și avu impresia că asistă la un spectacol nebunesc; tot trupul *piticului* se încordă ca un arc în acel moment, ca și când s-ar fi pregătit să o ia la goană din clipă-n clipă. Ciuli și el urechile, să distingă sunetul care-l determinase pe *omuleț* să ia acea postură, dar nu auzi nimic îngrijorător. Și atunci, fără să vrea, își aținti privirea cercetătoare în ochii arătării. *Piticuțul* îl observă numaidecât și, cu o mișcare fulgerătoare, sări de pe piatra pe care stătea direct în picioare și o zbughi ca o nălucă printre murii încâlciți, lăsându-l pe Ionel cu gura căscată.

Dezmeticindu-se parcă dintr-o dată, tânărul se ridică, îşi luă avânt şi, dintr-o săritură, ateriză pe malul celălalt al pârâului, chiar în locul unde mai-nainte se aflase *omuleţul* acela straniu. Se repezi pe urmele lui, însă îşi dădu repede seama că nu avea nicio şansă să-l mai găsească. *Piticuţul* nu lăsase nicio urmă! Parcă, pur şi simplu, se evaporase...

Ion Ionel a ajuns târziu acasă în acea seară şi, ca niciodată până atunci, nu a adus cu el nici măcar o aşchie din vreun vreasc. Toată noaptea n-a putut dormi, cu gândul la *omuleţul* pe care îl văzuse în pădure. A doua zi, dis-de-dimineaţă, s-a dus la bunicul său şi i-a povestit totul, de-a fir a păr. Acesta l-a bătut trist pe umăr şi a clătinat din cap a părere de rău.

— De-amu', băiete – se pare că i-a zis el –, câte zile-oi mai avea n-o să te mai lase gându' de la *piticuţi*. Vai şi-amar de viaţa ta, dacă nu te-oi hotărî să laşi toate să se ducă tot aşa cum îţi veniră...

La început, Ion Ionel a încercat să asculte povaţa moşului său, să uite întâmplarea şi să-şi urmeze cursul vieţii. Dar cu cât treceau zilele, săptămânile şi lunile, cu atât era mai interesat de toate poveştile şi istoriile şi snoavele cu şi despre *piticuţi*, pe care le culegea înfometat de pe unde putea. Şi deveni atât de înverşunat în căutările sale, încât – pentru că nu o făcuse până la acea vârstă –, îl rugă pe preotul din sat să-l înveţe să citească şi să scrie, ca să poată să-şi noteze toate câte le afla, pentru

a nu le uita şi a le putea transmite urmaşilor săi. Căci nu-i de colea să te-ntâlneşti cu un *piticuț* de pădure...

Deşi şi-a văzut de viață, s-a căsătorit, a făcut copii frumoşi şi şi-a clădit gospodărie de fală în sat, ca un om muncitor ce era, Ion Ionel n-a renunțat niciodată la căutările lui. Uneori, vara mai ales, pleca cu săptămânile de-acasă, sus, pe munte, hălăduind pădurile de unul singur, sperând că – printr-o minune – îi va mai ieşi în cale măcar un *omuleț*. Când îmbătrâni, începu să-l ia cu sine în călătorii pe nepotul său cel mai drag, să-l însoțească peste tot, povestindu-i câte-n lună şi-n stele despre *piticuții* din pădure şi despre comorile pe care aceştia, se spunea, le as- cundeau în adâncurile munților Carpați. A murit prin '67, ferm convins că n-a trăit degeaba şi că acolo unde se ducea, la capătul ultimului său drum, avea să se întâlnească încă o dată cu *piticuțul* din pădure...

RONȚ, GHEORGHIȚĂ...

Am uitat multe din ce credeam că ştim
şi-am învățat multe altele,
pe care le credeam uitate.
J.R.R. Tolkien

Mihăiță Gogan avea şase ani când tatăl lui a încetat din viață. Nu prea îşi dădea el seama ce tragedie i-a lovit familia, dar realiza că nu-l va mai vedea pe părintele său niciodată. Mama lui plângea, sora lui mai mică plângea şi ea, numai el se abținea, pentru că vara trecută, când se dusese împreună cu tatăl său la prins peşte, acesta îi explicase că bărbații nu plâng atunci când dau de greutăți. Aşa că acum îşi înăbuşea durerea cum putea mai bine, sub suspine adânci care-i zbuciumau pieptul plăpând. Îl iubise enorm pe tatăl său. Familia lor fusese una deosebit de fericită, o familie foarte unită, una din acele oaze de pace rar întâlnite în care dragostea puternică dintre părinți se răsfrânge ca o aripă protectoare asupra tuturor celorlalți membri ai familiei.

Dar iată că soarta crudă a făcut ca tatăl să piară aşa, dintr-o dată, într-un accident studip. Fusese şofer pe un camion şi tragedia se petrecuse în timpul unei curse obişnuite. Trebuia să transporte de la Bucureşti la Piteşti un utilaj greu, un gabarit depăşit. Pentru că acesta nu fusese fixat bine pe platforma maşinii, la o curbă, chiar pe podul peste Potop, în apropiere de Găeşti, camionul îşi pierduse stabilitatea. Se răsturnase în râu, cu tot cu utilaj. Piciorul bărbatului fusese prins sub o bucată masivă de metal şi zdrobit la o palmă deasupra genunchiului. Nu avusese alte răni grave. Murise în drum spre spital, din cauza sângerării masive datorată secţionării arterei femurale.

La înmormântarea lui Gheorghiţă a venit tot satul, pentru că fusese un tânăr săritor şi cinstit, un băiat bun, tot timpul zâmbitor, un om gospodar. În drum spre biserică, mama lui Mihăiţă, Ileana, a leşinat de câteva ori, iar când l-au coborât pe soţul ei în groapă, la cimitir, oamenii au purtat-o pe braţe de-acolo, pentru că şi-a pierdut cunoştinţa minute lungi. Dragostea ei, singura şi cea mai mare dragoste a ei, se dusese pentru totdeauna!...

Au urmat câteva zile de jale, de tristeţe enormă, în care abia dacă s-au rostit câteva cuvinte în casa familiei Gogan. Şi ceas după ceas Mihăiţă vedea cum mama lui se înnegurează şi mai tare, cum se pierde şi mai mult într-o lume a ei, întunecată, rece, încărcată de tristeţe şi durere. Ochii mamei lui, atât de frumoşi înainte, erau acum tot

timpul roşii de plâns. Începuse, parcă, să se gârbovească, să se aducă de spate, ca babele, iar asta îl speria cel mai tare pe micuțul Mihăiță. Mama lui nu mai era aceeaşi! Nu mai avea grijă de el şi de sora lui ca înainte, nu-i mai chema la masă ca înainte şi stătea tot timpul retrasă în odaia din fund, cea mai întunecată cameră din casă, unde lumina soarelui nu pătrundea niciodată.

Lui Mihai îi era tare frică de odaia aia şi, atunci când simțea că foamea îi dă târcoale, prefera să rabde şi să-i chiorăie mațele decât să se ducă acolo, să-şi cheme mama să le pună de mâncare. Intrase o singură dată înăuntru, când venise o vecină să vorbească cu mama lui şi îl trimisese să o cheme de-acolo. Îşi amintea cu groază cu ce întuneric se confruntase când deschisese uşa. O strigase din prag pe mama lui, dar ea nu-i răspunsese. O zărise ca pe o umbră stând pe marginea patului, ghemuită acolo, nemişcată, iar la urechi îi ajunseseră nişte gemete stinse, dar nu de durere, ci nişte gemete urâte, care-i băgaseră frica în oase. Fugise de-acolo cu ochii ieşiți din orbite, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul mic şi plăpând. Se pare, însă, că mama lui îl observase şi, peste vreun minut, ieşise să vorbească cu vecina. Era cenuşie la față, iar ochii îi erau sticloşi şi ficşi, ca la nebuni. Se speriase şi vecina de ea!

— Ileano, îi zisese, trebuie să faci ceva, fato, c-aşa nu mai merge! Ai doi copii de crescut. Dacă te duci şi tu, pe mâinile cui îi laşi?...

Ea lăsase capul în jos şi bălmăjise ceva, ca un răspuns, neconvingător. Se vedea că n-o mai interesează nimic. Vecina, însă, nu se lăsase cu una cu două. Mai venise câteva zile, adusese cu ea şi alte femei de prin sat, dar, până la urmă, fără niciun rezultat. Ileana Gogan refuza să-şi revină, refuza să treacă peste pierderea soţului. Iar cei doi copii, fata şi băiatul, erau din ce în ce mai neglijaţi. Până la urmă, o femeie i-a luat pe micuţi la ea, să-i spele şi să le dea să mănânce. Ziua îi lăsa să stea acasă, alături de mama lor, să se joace prin curte, prin odăi, poate-poate aveau s-o trezească din visul ei încărcat de durere, iar seara îi lua la ea, să doarmă alături de cei trei copii pe care îi avea; îi era teamă ca Ileana să nu cumva să facă prăpastie şi mai mare din cauza durerii... Se mai văzuseră necazuri dintr-astea!...

Starea aceasta dură mai mult de o săptămână. Până într-o bună dimineaţă, când femeia se trezi cu Ileana la uşă, să-şi ia copiii acasă. Era spălată, pieptănată, cu haine curate pe ea, dar, mai ales, cu ochii limpezi. Slavă Domnului, îşi revenise!

— Am venit să-i iau! spusese ea. De-acum o să fie bine, că s-a-ntors iubirea-n casa noastră!

Chiar îi răsărise un surâs la colţul gurii după ce rostise această frază. Vecina, bucuroasă, o condusese acasă, împreună cu copiii, şi rămăsese s-o ajute să pună totul în ordine, ca mai înainte. Mihăiţă se simţea iar băgat în seamă de mama lui, începea să simtă iar dragostea ei şi,

împreună cu sora lui, aveau din nou sentimentul siguranței în propria casă.

Zi după zi, viața lor căpăta mai multă culoare, mai multă iubire, mai multă bucurie. Ileana se întrema parcă de la o oră la alta...

Dimineața le pregătea micul dejun, îi spăla, îi îmbrăca, se juca cu ei, apoi își vedea de treburi prin curte și prin grădină, după care își ocupa locul la mașina de cusut și lucra până la prânz, când punea masa pentru toți.

După-amiază revenea la mașina de cusut, să onoreze comenzile. Era cunoscută drept o croitoreasă foarte priceputǎ, chiar talentată, spuneau unele cliente de la oraș, iar comenzile continuau să vină din ce în ce mai multe, într-un ritm căruia aproape că nu putea să-i facă față. Dar acest lucru îi convenea de minune Ilenei, pentru că numai în felul ăsta putea să facă rost de banii necesari pentru creșterea copiilor.

Seara lăsa totul baltă și se juca cu ei o oră, două; atunci casa vuia de veselie, de râsete și de dragoste. La fel ca înainte, când trăia Gheorghiță! Iar lui Mihăiță îi plăcuseră la nebunie serile acelea, când simțea – cu sufletul său de copil, încă necopt, încă crud – cum dragostea dintre părinții săi se revărsa ca un balsam peste viața lui și a surorii lui... Acum, dragostea aceea revenise! Deși tatăl lui nu mai era, mama sa se comporta ca și când el ar fi fost acolo, printre ei, și ar fi participat la viața de familie la fel ca mai înainte.

După ce luau toți trei masa de seară, mama îi însoțea

la culcare, în camera lor. Stătea cu ei şi le citea câte o poveste până adormeau, îi învelea, după care se ducea şi ea să se culce, în dormitorul de lângă camera copiilor. Părea că totul revenise la normal. Dar Mihăiță avea să constate altceva...

S-a trezit în întuneric. Însetat. Mai însetat ca niciodată. O sete care îl ardea. Niciodată nu mai simțise aşa ceva. Încă somnoros, se ridică în şezut pe marginea patului. Pentru o clipă avu impulsul să-şi strige mama, să-i aducă o cană cu apă, dar ceva îl opri. Poate era şi ea obosită după o zi de trudă. Şi-apoi, el rămăsese bărbatul în casă. Nu se cădea, de-acum, să se mai teamă de întuneric. Avea să se ducă singur să-şi ia apă de băut!

O dată luată hotărârea, se ridică şi, bâjbâind prin beznă, se îndreptă spre uşă. Ajuns acolo, întinse mâna să aprindă lumina, dar îşi dădu seama că sora lui mai mică dormea şi becul ar fi deranjat-o, aşa că lăsă odaia cufundată în întuneric. N-avea de ce să-i fie frică. Era la el în casă. Şi-apoi, bucătăria nici nu era atât de departe; se găsea în capătul holului...

Auzi chicotitul înfundat al mamei de cum deschise uşa să iasă din cameră. Răsuflă uşurat – era trează. Şi era veselă!... De ce era aşa de veselă?!

Îşi aminti că toată după-amiaza şi seara râseseră împreună, amuzându-se de tot felul de prostioare. Poate că mama îşi păstrase în amintire situațiile comice şi făcea haz de ele... Dar de ce tocmai acum, în miez de noapte?!

Ieşi pe holul lung şi închise uşa în spatele său. Curios, uită şi de sete şi de tot şi se îndreptă spre dormitorul mamei sale, aflat la câţiva paşi de-al lor. Râsul femeii răsună din nou. Şi-atunci îşi dădu seama că nu se auzea din camera ei! Venea... venea de departe... din odaia în care... în care obişnuise ea să se închidă după moartea... tatălui! Odaia din capătul celălalt al holului!... Odaia aia sinistră!... Îl scutură un fior, din cap până-n picioare, pe care nu şi-l putu stăpâni. Ce căuta mama lui în odaia aia?! Şi de ce râdea acolo? De ce era atât de veselă?!...

Trase adânc aer în piept, oftă o dată, prelung şi, cu pas hotărât, porni către odaia din fund. Către mama lui... Când ajunse la câţiva paşi de uşa odăii, pe lângă râsul zglobiu al mamei sale i se păru că mai aude un glas. Un glas gros, grav... de bărbat!... Se opri locului, contrariat. Nu îi venea să creadă! Mama lui, împreună cu un bărbat, atât de repede după moartea tatălui său?!... Cum, cum era posibil aşa ceva?! Cum?!

Simţi în adâncul fiinţei sale atâta revoltă încât, fără să mai ţină cont de nimic, se repezi ca un bolid la uşa odăii. Apăsă clanţa dintr-o singură mişcare şi intră val-vârtej înăuntru. Un întuneric total îi curmă brusc avântul dat de revoltă. Şi hohotul ascuţit de râs al mamei sale fu retezat dintr-o dată când îl observă în cadrul uşii. Rămase stană acolo, paralizat...

Cu ochii larg deschişi, încercă să distingă cumva, ceva, în bezna aceea. Nu reuşi. La urechi îi ajunse, însă, fâşâit

de aşternuturi... şi un mârâit rece, care-i îngheţă sângele în vine!... Un mârâit ca de animal încolţit!...

— Mihăiţă! strigă deodată mama lui, speriată. Treci înapoi în camera ta!!

Mârâitul gros, sinistru, se auzi şi mai tare.

— Nu! făcu Ileana, din întuneric, implorând. Nu! Te rog, lasă-l în pace!... Nu ştie nimic! El e mic, nu ştie nimic! Lasă-l în pace!

Mihăiţă împietrise. Prezenţa străină din cameră îi bloca orice reflex. Mârâitul acela îi străpungea parcă tot creierul. Era ceva rău! Era ceva foarte rău! Foarte periculos!... Frica îl făcu să înceapă să tremure ca varga, dintr-o dată. Încercă să articuleze un cuvânt, să-şi strige mama să-l ajute, dar nu izbuti. De pe buze nu-i ieşi niciun sunet. Din ochi începură să-i curgă lacrimi, dar fără a plânge...

O auzi pe mama lui coborând grăbită din pat şi venind spre el. Simţea că abia se mai poate ţine pe picioare de frică.

— Goneşte-l! auzi glasul acela grotesc, grav, din care răzbătea atâta răutate. Goneşte-l de-aici!!!

Ileana îşi apucă fiul de braţ şi-l împinse grăbită spre uşă. Niciodată nu fusese aşa de rea cu el! Niciodată!

— Ieşi, Mihăiţă, ieşi de-aici! Acum!!!

Ultimul cuvânt fu o poruncă atât de puternică încât copilul nu i se putu opune. Muşchii picioarelor i se mobilizară şi păşi pe hol. Uşa odăii întunecate se închise brusc în spatele său, cu o bufnitură surdă şi grea. N-avu curajul

să se întoarcă, să vadă dacă mama lui îl urmează sau nu. Păşi mai departe pe hol, ca un automat lipsit de voinţă proprie. Nu se opri nici în dreptul camerei mamei sale, nici în dreptul camerei lui. Merse înainte, către bucătăria din capul holului...

Cum intră înăuntru, aprinse cu un gest reflex lumina. Strălucirea neonului acţionă asupra lui ca un demobilizator. Toată tensiunea acumulată până atunci păru să se înmoaie dintr-o dată şi izbucni într-un hohot spasmodic de plâns, o descărcare nervoasă de care avea atâta nevoie în acele momente. Nu putea să judece prin ce trecuse, încă marcat de groaza pe care o simţea împăienjenindu-i mintea ca un linţoliu cenuşiu. Nu putea să se gândească decât la mama lui, care rămăsese singură acolo, în odaia groazei, cu... cu... monstrul acela, cu arătarea aceea din întuneric, atât de rea, atât de... diavolească, atât de înspăimântătoare! Mama lui era acolo şi-avea s-o sfârşească rău dacă el n-avea să intervină în vreun fel, să o salveze... Avea să rămână şi fără mamă, dacă...

Fără să mai stea pe gânduri, ieşi din bucătărie afară, în curte, şi alergă, strigând după ajutor, la vecina de peste drum. Câinii de prin curţile vecine începură să latre întărâtaţi auzindu-i glasul disperat. Se aprinseră lumini la ferestrele celorlalte case. După puţin, se auziră uşi deschizându-se.

— Ajutor! striga el, cu vocea lui de copil. Ajutor!!! Vă rog... Vă rog, ajutaţi-mi mama!!! Ajutaţi-ne!...

Alerga dând din mâini ca un descreierat şi ţipând cât îl ţineau plămânii, fără să ţină cont de nimic. Vecinul de peste drum ieşi în curte, urmat îndeaproape de soţia lui. La celelalte porţi apărură alţi oameni. Cu toţii erau buimaci, treziţi brusc din somn, cu feţele umflate. În lumina lunii pline păreau nişte stafii galbene de ceară.

— Ce e, măi băiete?! Ce s-a întâmplat?

— Mama! strigă Mihăiţă cu glas gâtuit. A prins-o pe mama! Salvaţi-o! Vă rog eu, salvaţi-o!...

Oamenii se priviră uluiţi.

— Cine-a prins-o, măi băiete?!

— Nu ştiu... E-acolo, în casă, e cu ea! E în odaie! Şi e rău! E ceva rău de tot!!!

Câţiva bărbaţi se adunară şi se îndemnară unii pe alţii:

— Haide, mă, să vedem despre ce zice-ăsta! Să vedem ce-o fi acolo! Că de ieşit, n-o fi ieşit el de nebun în miez de noapte!...

Cu Mihăiţă în urma lor, intrară în curte, apoi, pe la bucătărie, pătrunseră în casă.

— Mă, da' urât mai miroase aici! remarcă unul.

— Da, aprobă altul. Miroase a mort!...

Intrară pe hol.

— Unde e, mă, mă-ta? îl întrebară pe Mihai.

— Acolo! făcu semn băieţelul. E-n odaia din fund...

Merseră spre capătul opus al holului, unde, din cauza streaşinii lăsate a casei, care umbrea totul, nu se mai putea vedea aproape nimic.

— Aprindeți, mă, o lumină! spuse un bărbat. Mihăiță, tată, n-aveți lumină aci?

Băiatul căpătase curaj, înconjurat de atâția bărbați. Nu mai plângea. Îi revenise culoarea în obraji. Fugi la întrerupătorul de lângă uşa camerei lui şi-l apăsă dintr-o mişcare. Pe hol se aprinse un bec gălbui, dar tocmai la centru, şi nu suficient de puternic pentru a lumina până în capetele holului.

— Ileano! strigă unul, cu glas puternic. Ileano, unde eşti, fă?

Spre disperarea copilului, nu se auzi niciun răspuns din partea mamei sale. În schimb, trezită de hărmălaia de pe hol, în pragul uşii dormitorului lor ieşi sora lui mai mică. Văzând atâția oameni adunați acolo, începu deodată să plângă, pierdută, speriată.

— Luați, mă, unu', fetița şi duceți-o afară!

— Leano! strigă iar bărbatul cu glas puternic. Ieşi, fă, de unde eşti!

Dar nu ieşi nimeni. Oamenii se uitară unii la alții, cu priviri bănuitoare. Ştiau ei că acolo se întâmplaseră lucruri ciudate şi că tânăra femeie, rămasă văduvă, o luase pe pustii o vreme, până să-şi revină iarăşi la normal. Nu era deloc de şagă cu aşa ceva, mai ales acum, în miez de noapte! Simțeau cu toții că ceva e în neregulă. Se opriră în fața uşii odăii sinistre. Pentru o clipă, se făcu linişte. Se auzeau numai respirațiile lor agitate, repezi.

— E-acolo! strigă deodată Mihăiță, cu glas ascuțit, făcându-i pe toți să tresară. E înăuntru, cu mama mea! Salvați-o, vă rog eu!...

Cinci capete se întoarseră brusc, nervoase, spre copil.

— Luați-l, mă, şi pe el d-acilea, că ne-ncurcă!

Băiatul se opuse, țipă, dar în zadar. Unul dintre bărbați, mai tânăr, îl apucă de braț şi-l împinse forțat până afară, unde aşteptau femeile. În curte se strânsese mulțime de lume. Câteva vecine aprinseseră lumânări şi se rugau în tăcere.

— Costele, aveți răbdare, mamă! zise o bătrână. S-a fost trimis după părintele... Nu faceți nimica, mamă, până nu vine el...

— Lasă, tuşe Anico, că nu e nimica. Ne descurcăm noi...

— Io vă zisei. Să nu spuneți că nu v-am spus!

Bărbatul intră iar în casă, urmat de alți doi, care abia sosiseră. Femeile tăbărâră asupra lui Mihăiță, curioase să afle ce se petrece în casă. Băiatul le povesti totul, de-a fir a păr, şi cu cât avansa cu povestea, cu atâta ele îşi făceau mai des cruce şi se rugau mai tare. Necuratu'! În casa Ilenei intrase necuratu'! Iar ea îl primise, nebună de dragoste după Gheorghiță al ei!... Doamne, ce prăpăd se abătuse peste familia asta blestemată! Ce tulburare apăsa pe soarta copiilor acuma!...

La uşa odăii întunecate, bărbații îşi făceau curaj să intre. Se îndemnau unul pe celălalt, după ce din interior, la un moment dat, răzbătuse un sunet ciudat; un fel de

mârâit care le ridicase părul pe ceafă, urmat de un molfăit înfometat şi de zgomot de oase sparte în dinţi de o fiară sălbatică.

— Ne trebuie o lanternă, mă, o lumânare, ceva! zise unul.

— Pe mă-sa, lanternă! înjură altul. Ne trebuie curaj, bă, iar d-ăsta n-avem nici unu'. L-am lăsat acasă!...

Se uitară unii la alţii cu subînţeles. Pe feţele unora chiar se sumeţi bărbăţia. Dar se stinse la fel de repede precum apăruse. Cu grozăvia care se ascundea în bezna din odaia aia blestemată nu puteai să te dai forţos, oricât de bărbat ai fi fost. Iar ei simţeau asta cu toată fiinţa lor.

— Ileano!!! strigă deodată unul mai în vârstă. Ieşi, fă, odată de acolo!

— Ce-ai, bre, eşti nebun?!!! îl apostrofă un altul. Crezi că mai e Leana vie, cu bestia aia peste ea? N-auzi cum o rontăie? Şi ne mai şi speriaşi...

Deodată, din odaie răsună un muget care îi paraliză.

— Gheorrrrrrrghiţăăăăă!!!

Fugiră care cum apucară spre ieşirea de la bucătărie, mânaţi din urmă de cea mai mare groază.

Se buluciră să iasă ca iepurii dintr-o vizuină strâmtă, sub privirile înspăimântate ale femeilor strânse în curte. Câteva începură să ţipe şi părăsiră şi ele în goană bătătura blestemată. Îşi făcură cruci peste cruci şi se rugară la Dumnezeu să-i ocrotească de rău...

Chiar atunci, pe poartă intră preotul satului, părintele Andrei. Era înveşmântat în rasa preoţească, iar în mâini purta un crucifix masiv, de argint, încrustat cu pietre preţioase, şi o cădelniţă din care fumega iz de tămâie sfântă.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el cu calm.

— E... e Gheorghiţă, părinte! îi răspunse unul dintre bărbaţii care fusese în casă. A înviat din morţi şi-a venit înapoi la nevastă-sa!... L-am auzit noi...

Preotul ascultă istorisirile consătenilor, apoi întrebă, la fel de calm, pe un ton menit să-i liniştească pe oameni:

— Ileana a dat răspuns din odaie?

— Nu, părinte.

— Atunci, clătină el din cap, n-avem ce mai face aici în noaptea asta. Mergeţi la casele voastre. Pe copii îi iau eu la mine...

— Dar mama?!... exclamă Mihăiţă, pierdut. Ce e cu mama? Mama mea?!...

Părintele Andrei îl apucă încet de umăr şi-l privi drept în ochi.

— Tu, Mihăiţă tată, trebuie să te ţii tare de-acuma! îi zise. Trebuie să ai grijă de sora ta...

Copilul înţelese brusc. Ştia deja ce e moartea... Ştia deja durerea aceea. Picioarele i se înmuiară şi fu cât pe ce să se prăbuşească. Părintele îl susţinu. Tot ce mai putea face acum pentru el şi sora lui era să-i îngrijească o vreme în casa bisericii...

— Hai, strigă către oameni, mergeți acasă! O să ne ocupăm mâine de toată problema...

Curtea se goli şi noaptea învălui în tăcere casa familiei Gogan. În sat, însă, nicio lumină nu mai fu stinsă până mijiră zorii. Nici copiii mici nu mai puseră geană pe geană...

* * *

A doua zi, părintele Andrei, însoțit de un sobor de preoți, anunțați încă de cu noaptea despre tragedia din sat, se înfățişară lângă proaspătul mormânt al lui Gheorghiță Gogan. Purtau cu ei toate cele trebuincioase pentru a lupta cu ce se aşteptau să lupte.

În acelaşi timp, la casa familiei se prezentă o echipă de polițişti, aflați sub comanda şefului de post din comună. Ce au descoperit în odaia stranie din fundul casei i-a umplut de groază chiar şi pe criminalişti!

Jos, pe covor, în apropierea uşii, se afla cadavrul Ilenei Gogan. Femeia era goală, cu urme de muşcături pe tot corpul, urme de dinți de om, dar adânci, tumefiate. Ceea ce i-a înspăimântat însă cel mai tare pe oamenii legii a fost piciorul drept al femeii: ciopârțit, strivit, mâncat cu tot cu oase, de la laba piciorului în sus, până aproape de genunchi!... În rest, peste tot era sânge închegat, iar în odaie mirosea groaznic a mort intrat în putrefacție. Criminaliştii îşi dădură seama, cu surpriză, că nu era mirosul degajat de cadavrul femeii, ci mirosul altui cadavru. Pe care, însă, nu-l descoperiră acolo...

Deşi câțiva săteni doriseră să vadă ce se petrecuse în camera blestemată, polițiștii fuseseră cât se poate de fermi pe poziție: niciun civil nu avea voie la locul crimei! Şi se resemnaseră...

La cimitir, însă, preoții nu se putuseră opune prezenței masive a mulțimii. Veniseră oameni chiar şi din satele înconjurătoare, curioşi să vadă dezgroparea unui... strigoi! Vestea se răspândise cu repeziciune. Era un eveniment foarte rar şi, chiar dacă nu era unul plăcut vederii, în orice caz, nu trebuia ratat!...

Câțiva gropari au pus mâna pe cazmale şi lopeți, apoi s-au apucat să dea pământul la o parte de pe coşciugul în care fusese înmormântat Gheorghiță Gogan. Munciră cu îndârjire şi, în mai puțin de-un sfert de ceas ajunseră la lemnul coşciugului. Lumea aştepta înfrigurată, strânsă purcoi în jurul mormântului. Preoții îşi începură slujba, recitând pasaje din cărțile sfinte, cântând cu glasuri coborâte, urmând ritualul împământenit cu acest prilej, rugându-se pentru sufletul neplecat al răposatului.

Groparii curățară capacul coşciugului de pământ şi, la semnul părintelui Andrei, băgară teslele pe margini şi-l săltară. Un val de exclamații de groază şi uimire străbătu atunci mulțimea adunată în jurul gropii. Gheorghiță Gogan se afla cu fața în jos în coşciug! Ținea mâinile pe lângă el şi nu mai avea încălțări... Tălpile lui erau acum... copitate, ca la cai. Avea picioare de cal! Iar pânza albă cu care fusese învelit coşciugul în interior era pătată peste tot de sânge închegat!...

Preoții le cerură groparilor să facă loc şi coborâră în groapă. Rugându-se neîncetat, tămâind cu cădelnița, stropind cu aghiasmă sfințită şi ungând cu mir parfumat, se opintiră şi-l întoarseră pe mort cu fața în sus. Priveliştea îi îngrozi şi pe ei!

Chipul lui Gheorghiță Gogan era schimonosit într-o mască de ură atroce, de răutate absolută, iar dinții lui suferiseră transformări majore. Maxilarul i se mărise considerabil, dinții deveniseră mai puternici, mai tăioşi, mai ascuțiți şi mai lați, ca ai unui animal de pradă. De jur împrejurul gurii avea sânge închegat! Iar unghiile de la degetele mâinilor începuseră să i se transforme în gheare. Gheare ascuțite, tari, negre, mânjite şi ele de sânge negru, închegat...

Când unul din preoți îl stropi cu aghiasmă pe față, brusc, Gheorghiță deschise ochii! Nu mai avea iris, nu mai avea pupilă, nu mai avea albul ochiului – totul era acum de un roşu sângeriu, rău, malefic. Îi fixă o clipă cu ochii aceia pe preoții din jurul lui, părând să nu înțeleagă ce se petrece cu el...

Oamenii țipară şi se-mbulziră. Unii fugiră, cu groaza în suflet, dând din coate! Un mort viu! Un strigoi!!! Şi până mai ieri fusese unul de-al lor, un fiu al satului...

— Satârul! porunci părintele Andrei, cu glas puternic.

Gheorghiță mârâi ca un animal sălbatic auzindu-l pe preot. Trupul i se încordă brusc şi se zbătu să sară din coşciug. Dar preoții puseră mâinile pe el şi-l țintuiră acolo

cu toată forța de care erau în stare. Altă serie de curioşi clacă în fața scenei de coşmar şi fugiră îngroziți de lângă groapa strigoiului.

Părintele Andrei luă satârul mare, greu, din mâna unui gropar. Psalmodiind o rugăciune, pe un ton din ce în ce mai ridicat, cu glas din ce în ce mai tunător, ridică satârul deasupra capului şi se pregăti de lovitură. În acel moment, mare parte dintre săteni plecară sau întoarseră spatele, îngroziți să vadă ce urma să se petreacă. Cei care au găsit însă curajul să privească, au văzut scena apocaliptică: preotul a strigat o dată, puternic, încheindu-şi rugăciunea şi, dintr-o singură lovitură a despărțit capul arătării hidoase de trup. Din gâtul despicat a țâşnit un şuvoi de sânge închis la culoare şi urât mirositor, care se opri însă repede, semn că strigoiul nu plecase încă la vânătoare şi că fosta lui soție fusese doar prima lui victimă.

Sub ochii înspăimântați ai celor câțiva săteni mai tari de inimă, trăsăturile feței arătării se destinseră, maxilarul de fiară se micşoră şi redeveni de om, iar picioarele de cal, cu copite, se transformară încetul cu încetul în picioare de om, cu călcâie, cu laba piciorului şi cu degete. Ghearele de la mâini se transformară şi ele în unghii şi întreg cadavrul parcă se mai micşoră, luând forma atât de binecunoscută a lui Gheorghiță Gogan, un fost şofer care-şi iubise la nebunie soția şi copiii, plecat prea brusc din lumea noastră...

CUPRINS

Cuvânt înainte 5
Femeia în negru 9
Fiica popii 17
Piatra blestemată 45
Sacul cu pâine 63
Vaca şi extratereştrii 75
Apartamentul 85
Piticuțul din pădure 99
Ronț, Gheorghiță... 110

Nota autorului

O parte din aceste materiale sunt rodul ficțiunii. Unele dintre ele sunt reale şi au fost relatate chiar de către cei ce le-au trăit, iar altele au avut ca punct de plecare un sâmbure de adevăr, fiind dezvoltate apoi de imaginația autorului, spre deliciul cititorilor amatori de acest gen de literatură.

De aceea, orice asemănare cu persoane sau locuri cunoscute este pur întâmplătoare şi trebuie considerată ca atare.

Tâlcuirile din paginile care urmează fac parte din bagajul clasic de enigme ale satului românesc. Ele sunt evocări ale unor întâlniri cu alte... ființe, ale unor contacte cu spirite de mult plecate din lumea noastră și ale unor întâmplări ce sfidează logica umană și, nu în ultimul rând, ale unor apariții sfinte, semn că, mai ales la sat, sacrul și religiosul s-au păstrat nealterate, indiferent de viteza uriașă de dezvoltare pe care a căpătat-o societatea urbană în ultimele decenii. Căci oamenii care trăiesc viața mai aproape de natură au și șansa de a cunoaște și împărtăși tainele uitate ale naturii.

ISBN 9786069313350

www.colectiasf.ro